

TREŠĀ NODAĻA

EFEZAS DRAUDZES PERIODS

Priekšvārds Draudzes periodiem

Lai jūs pilnībā varētu saprast šo vēstījumu par Draudzes Periodiem, es vēlētos izskaidrot tos dažādos principus, kas ļāva man nonākt pie šo vēstnešu vārdiem, noteikt periodu ilgumu un citus svarīgus faktoros.

Tā kā tam bija jābūt visnopietnākajam pētījumam, kādu es jebkad biju uzsācis, es daudzas dienas lūdzu Dievu, meklējot Svētā Gara iedvesmu. Un tikai pēc tam es lasīju Svētos Rakstus par Draudzes periodiem un rākos daudzajos draudzes vēstures materiālos, kuru autori ir visobjektīvākie vēsturnieki, kādus vien es spēju sameklēt. Dievs uz manu lūgšanu atbildēja, jo tai laikā, kad es lasīju Vārdu un vēstures dokumentus, Svētais Gars man atļāva skaidri ieraudzīt kādu likumsakarību, kura ir saskatāma cauri visiem gadsimtiem līdz pat šim pēdējam laikam.

Šī *atslēga*, kuru Tas Kungs man iedeva, lai es būtu spējīgs noteikt katra perioda vēstnesi, ir ļoti Bībeliska *atslēga*. Patiesībā to varētu nosaukt par Bībeles pamatprincipu. Tā ir atklāsmē, ka Dievs nekad nemainās un ka Viņa ceļi ir tikpat nemainīgi kā Viņš Pats. Ebrejiem 13:8 ir teikts: *“Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžos.”* Salamans Mācītājs 3:14-15: *“Es atzinu, ka viss, ko Dievs dara, tas paliek mūžīgi: tam nevar neko nedz pielikt, nedz atņemt, un Dievs to visu tā ir iekārtojis, lai Viņu būstas. Kas tagad ir, tas jau sen ir bijis, un, kas vēl būs, tas arī jau sen ir bijis, jo Dievs nereti atjauno arī jau sen pagājušo.”* Te nu tas ir: nemainīgs Dievs, kas nemaina Savus ceļus. Ko Viņš darīja IESĀKUMĀ, to Viņš nemainīgi turpinās darīt, līdz to izdarīs PĒDĒJO reizi. Tas nekad nemainīsies. Attieciniet to uz šiem Draudzes Periodiem: kāda veida vīru Dievs izvēlējās pirmajam periodam un kā Dievs izpaudās šī vīra kalpošanā, – tas būs paraugs visiem pārējiem periodiem. Visos citos periodos Dievs darīs to pašu, ko Viņš izdarīja pirmajā draudzes periodā.

Un tā, no Vārda, kas tika uzrakstīts caur Svēto Garu, mēs precīzi zinām, kā tika izveidota pirmā jeb oriģinālā draudze un kā tajā izpaudās Dievs. Šis Vārds nevar mainīties un nevar tikt izmainīts, jo Vārds ir Dievs. Jāņa Evaņģēlijs 1:1: *“Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs.”* Izmainot kaut vienu tā vārdu, kā to izdarīja Ieva, tiek atņests grēks un nāve, par to runā arī pati Bībele Atklāsmes Grāmatā 22:18-19: *“...ja kas tam ko pieliek, tam Dievs uzliks tās mocības, par kurām rakstīts šinī grāmatā. Ja kas ko atņem no šīs grāmatas pravietojuma vārdiem, tam Dievs atņems viņa daļu no Dzīvības Grāmatas [Latv. Bībelē: “...atņemšu viņa daļu pie dzīvības koka”–Tulk.] un pie svētās pilsētas, un pie citām lietām par ko rakstīts šinī grāmatā.”* Tādējādi tas, kāda draudze bija Vasarsvētku dienā, ir īstais standarts. Tas ir īstais paraugs. Cita parauga nav. Nav svarīgi, ko saka izglītotie, Dievs šo paraugu NAV izmainījis. To, ko Dievs izdarīja Vasarsvētku dienā, Viņam pienākas darīt līdz draudzes periodu beigām.

Lai arī teologi jums varbūt pateiks, ka apustuļu laiks ir beidzies, neticiet tam. Šāds apgalvojums ir kļūdaini divu iemeslu dēļ. Pirmkārt, ir kļūdaini domāt, ka vairs nav nekādu apustuļu vien tāpēc, ka pirmie divpadsmit ir miruši. Vārds *apustulis* nozīmē “sūtņis”, un šodien ir daudz sūtņū, taču mēs viņus saucam par misionāriem. Kamēr vien vīri saņem aicinājumu un tiek sūtīti, lai nestu Dzīvības Vārdu, tikmēr apustuļu laiks turpinās. Otrkārt, viņi atsauca uz kaut kādu “Svētā Gara spēka izpausmes” laiku, kas beidzās tad, kad tika pabeigta Bībele. Tā nav taisnība. Nav nevienas Svēto Rakstu vietas, kas uzvedinātu uz šādām domām, un daudzas Rakstu vietas pārliecinoši izsaka tieši pretējo. Lūk, pierādījums tam, ka abi šie apgalvojumi ir nepareizi. Apustuļu Darbi 2:38-39: *“Bet Pēteris tiem atbildēja: “Atgriezieties no grēkiem un liecieties kristīties ikviens Jēzus Kristus Vārdā, lai jūs dabūtu grēku piedošanu un saņemtu Svētā Gara dāvanu. Jo šis solījums dots jums un jūsu bērniem un visiem, kas vēl ir tālu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, pieaicinās.”* Šis apsoliņums saņem spēku, kurš tika dāvāts apustuļiem Vasarsvētku dienā, ir dots “jums (Ebrejiem) un jūsu bērniem (Ebrejiem), un visiem, kas vēl ir tālu (Pagāniem), un visiem, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, pieaicinās (gan Ebrejiem, gan Pagāniem)”. Kamēr vien Viņš aicina, Vasarsvētku dienas vēsts un spēks NEMITĒSIES.

Draudzei ir neatsavināmas tiesības uz to, ko tā saņēma Vasarsvētku dienā. Sākumā viņai bija tīrs Dieva Vārds. Viņai bija Gara spēks, kas izpaudās dažādās zīmēs un brīnumos, un Svētā Gara dāvanās. Vēstule Ebrejiem 2:1-4: *“Tāpēc mums dzirdētais jo vairāk jāņem vērā, lai mēs netiktu aizskaloti projām. Jo, ja caur eņģeļiem runātais vārds ir bijis stiprs un katra pārkāpums un nepaklausība (nepaklausība Vārdam) dabūjusi savu taisno atmaksu, kā mēs izbēgsim, tik dārgu pestīšanu nicinādami? To papriekš ir sludinājis*

pats Kungs un mums apstiprinājuši tie, kas to dzirdējuši, arī pašam Dievam liecību dodot ar zīmēm un brīnumiem un dažādiem vareniem darbiem un izdalot Svētā Gara dāvanas pēc Sava prāta.” Šo oriģinālo draudzi nevadīja cilvēki. To vadīja Svētais Gars. Tā nebija ļoti liela. Tā tika ienīsta un nicināta. Tā tika apspiesta. Tā tika vajāta līdz nāvei. Taču viņa bija uzticīga Dievam. Viņa nenovērsās no šī oriģinālā Vārda parauga.

Lūk, tikai nepārprotiet to. Kad es sacīju, ka Dievs un Viņa ceļi ir nemainīgi, es neteicu, ka nevarēja mainīties draudze un tās vēstneši. Draudze nav Dievs, tāpēc viņa ir pakļauta pārmaiņām. Taču es teicu, ka, tā kā Dievs un Viņa ceļi ir nemainīgi, mēs varam atgriezties uz sākumu un apskatīt pirmo un nevainojamo Dieva rīcību, un pēc tam spriest pēc šī parauga. Lūk, kā tas ir jādara. Patiesā Draudze vienmēr centīsies līdzināties oriģinālajai Vasarsvētku dienas Draudzei. Patiesā šīs dienas Draudze centīsies līdzināties pašai pirmajai Draudzei. Un šie vēstneši draudzēm, tā kā viņos būs tas pats Dieva Gars, centīsies līdzināties apustulim Pāvīlam. Viņi nebūs tieši tādi paši kā viņš; taču īstie vēstneši būs tie, kuri visvairāk līdzināsies Pāvīlam, kurš bija pilnīgi neatkarīgs no visiem cilvēkiem, pilnīgi nodevies Dievam, sludināja tikai Dieva Vārdu un demonstrēja Svēto Garu spēkā. Nekas cits te nederēs. Jums ir jāsāk no oriģināla. Kā līdzīgs rada līdzīgu, šī Īstā Draudze vienmēr centīsies iet savas aizsācējas (no Vasarsvētku dienas) pēdās; bet viņas vēstneši sekos apustulim Pāvīlam, pirmajam vēstnesim no pirmā draudzes perioda. Tas ir tik vienkārši un tik brīnišķīgi!

Ar šo tik vienkāršo un tomēr tik brīnišķīgo *atslēgu* es biju spējīgs, ar Svētā Gara palīdzību, lasīt Atklāsmes Grāmatu un vēstures materiālus un atrast tur katru periodu, katru vēstnesi, katra perioda ilgumu un to lomu, kuru katrs spēlēja šajā Dieva nodomā, sākot no Vasarsvētku dienas, līdz pat šo periodu beigām.

Tā kā tagad jūs saprotat, kā mēs secinām, kāda bija Patiesā Draudze (kāda tā bija Vasarsvētku dienā un kāda tā bija apustuļu laikā, kā tas ir izklāstīts Bībelē Apustuļu Darbos), tad mēs varam pielietot to pašu principu, lai ieraudzītu, kā šī draudze cieta neveiksmi. Pamata kļūda jeb kļūdas, kas iezagās pirmajā draudzē un tika atklātas Apustuļu Darbos un Atklāsmes Grāmatā, kā arī Vēstulēs, katrā sekojošajā periodā izpaudīsies arvien redzamāk un redzamāk, kamēr mēs nonāksim līdz absolūtam patiesības aptumsumam pēdējā jeb Lāodikejas Periodā.

Un tā, no šīs pirmās *atslēgas*, kuru mēs saņēmām no Tā Kunga, izriet vēl viena tikai nedaudz mazāk apbrīnojama patiesība. Es teicu, ka Patiesā Draudze vienmēr centīsies līdzināties draudzei no Apustuļu Darbu grāmatas. Tieši tā tas arī ir. Taču mēs atklājām, ka Vārds māca arī to, ka ienāks maldi, līdz iestāsies absolūts patiesības aptumsums pēdējā dienā, kad teju teju būs jāparādās Tam Kungam. Tagad mūsu prātos rodas jautājums: vai tad Dievs atstāj Savējos un ļauj, lai tie iekrīt pilnīgos maldos? Nekādā ziņā, jo Svētie Raksti Mateja Evaņģēlijā 24:24 pilnīgi skaidri saka, ka “Izredzētos” NEVAR pievilt. “*Jo uzstāsies viltus Kristi un viltus pravieši un darīs lielas zīmes un brīnumus, lai pieviltu, JA [BŪTU] IESPĒJAMS, arī izredzētos.*” Ko nu? Mūsu priekšā ir skaidra atbilde. Ir Patiesā Draudze un ir viltus draudze. Ir Patiesais Vīnakoks, un ir viltus vīnakoks. Taču, protams, šī viltus draudze, viltus vīnogulājs vienmēr centīsies piesavināties Patiesās Draudzes vietu un apgalvot, ka viņa (un nevis “Izredzētā”) ir tā īstā un autentiskā. Viltus draudze mēģinās nogalināt Patieso. Tā tas bija Apustuļu Darbu grāmatā, tā tas ir izklāstīts šajos septiņos periodos, un tieši tā tas ir redzams dažādās Jaunās Derības vēstulēs. Tā tas *bija*. Tā tas *ir* tagad. Tā tas *būs* arī turpmāk. Tas nevar mainīties.

Tagad būsim ļoti uzmanīgi, lai šajā jautājumā mums nerastos pārpratumi. Tāpēc mēs vērsīsimies pie Vārda, lai šo apgalvojumu apstiprinātu. Atgriezīsimies pie pašu pirmsākumu Grāmatas, Pirmās Mozus grāmatas. Ēdenes dārzā bija DIVI koki, viens bija labs; otrs bija ļauns. Viens deva DZĪVĪBU; otrs deva Nāvi. Tur bija divi bērni, kuri pašā sākumā pienesa Dievam upurus. Ļaujiet man to atkārtot – Dievam upurus pienesā viņi ABI. Pirmā Mozus grāmata 4:3-5: *Pēc kāda laika Kains nesa no zemes augļiem upuri Tam Kungam, un arī Ābels nesa upuri no avju pīrmzimušiem un no viņu taukiem. Un Tas Kungs uzlūkoja Ābelu un viņa upuri. Bet Kainu un viņa upuri Dievs neuzlūkoja.*” Taču viens (Kains) bija ļauns, jo viņš bija no sava tēva (no tā Ļaunā), kamēr Ābels Tā Kunga acīs bija taisns. Bez tam, bija divi bērni, kuriem abiem bija tas pats tēvs un māte. Tie bija Īzāka un Rebekas dēviņi. Viens bija Dieva izredzētais, bet otrs bija negēlis. Viņi abi pielūdza Dievu. Katrs šis gadījums bija saistīts ar Dieva pielūgšanu. Visos gadījumos ļaunais ienīda un vajāja taisnīgo. Dažos gadījumos ļaunais taisnīgo iznīcināja. Taču pievērsiet uzmanību – viņi bija iestādīti kopā. Viņi dzīvoja kopā. Viņi abi apgalvoja, ka pazīst Dievu, un pielūdza Dievu.

Šie piemēri precīzi attēlo līdzību, kuru deva Kungs Jēzus Kristus, kad Viņš teica, ka debesu valstība ir līdzīga cilvēkam, kurš iesēja labu sēklu, bet atnāca ienaidnieks un starp šīm labajām sēklām iesēja nezāli. Dievs šīs nezāles neiesēja. Šīs nezāles tieši starp Dieva labajām sēklām iesēja sātans. Šie divu veidu stādi

(cilvēki), no divām atšķirīgām sēklām, auga kopā. Tie abi barojās no tās pašas augsnes; viņi abi bija zem vienas saules un lietus un dalījās visos citos labumos; un abi tika novākti savā laikā. Vai jūs to saprotat? Ne uz brīdi neaizmirstiet šīs patiesības, kamēr mēs pētīsim šos draudzes periodus un vēlāk – zīmogus. Bet jo īpaši neaizmirstiet, ka tieši šajā beidzamajā periodā, kad nezāles tiek sasietas savai sadedzināšanai, tās (nezāles) atdalīsies no kviešiem (tos izstumjot), lai Tas Kungs tos savāktu.

Es gribu šo domu izteikt līdz galam, tāpēc iesim vien tālāk. Vai jūs kādreiz esat pētījuši garīgo atmodu vēsturi? Lūk, atmoda nozīmē Dievišķo kustību spēkā. Un katru reizi, kad darbojas Dievs, tur atrodas un darbojas arī sātans. Tā tas ir vienmēr. Velsas lielās atmodas laikā (un vairums cilvēku to nezina) strauji piepildījās psihiatriskās slimnīcas, un ļoti stipri izpaudās dēmoniskais spēks, lai novērstu uzmanību no Dieva. Ir rakstīts, ka Džona Veslija laikā cilvēki darīja ļoti dīvainas lietas (kas pilnīgi noteikti bija no sātana), cenšoties padarīt par apsmieklu Dieva labestību un spēku. Par Lutera laiku ir teikts, ka visapbrīnojamākais viņa kalpošanā nebija tas, ka viņš ar panākumiem protestēja pret Romas Katoļu Baznīcu; bet brīnums bija tas, ka viņš spēja saglabāt veselīgu saprātu šo fanātiķu vidū, kuri bieži vien bija nepareizu garu piepildīti un to vadīti. Un, ja jūs esat sapratuši šo pēdējo dienu kalpošanu, tad jūs būsiet ievērojuši to pašu uzbrukumu no ļauno viltus garu puses. Tā tam ir jābūt. Un tā, es ceru un ticu, ka jūs esat pietiekami garīgi savā domāšanā, lai to saprastu un gūtu no tā labumu.

Vienkārši, lai apstiprinātu šo domu par Patieso un viltus vīnogulāju, kuri ir savijušies kopā, kā arī lai uzskatāmi parādītu, kā darbojas šie divi gari, ieskatīsimies Jāņa 1. vēstulē 4:1-4 un Jūdas vēstulē pantos 3,4,12: *“Mīļie, neticiet katram garam, bet pārbaudiet garus, vai viņi ir no Dieva, jo daudz viltus pravieši ir izgājuši pasaulē. No tā atzīstiet Dieva Garu: ikviens gars, kas apliecina Jēzu Kristu miesā nākušu, ir no Dieva. Un ikviens gars, kas neapliecina Jēzu, nav no Dieva, tas ir antikrista gars, par ko jūs esat dzirdējuši, ka viņš nāks; tas JAU TAGAD IR pasaulē. Jūs, bērniņi, esat no Dieva un esat viņus uzvarējuši (šo antikrista garu), jo lielāks ir Tas, kas jūsos (Dieva Gars), nekā tas, kas ir pasaulē.”* Jūdas vēstule 3,4,12: *“Mīļie, tā kā man ļoti rūpēja jums rakstīt par mūsu kopējo pestīšanu, tad sirds mani spieda jūs pamācīt šinī rakstā turpināt cīņu par to ticību, kas SVĒTIEM reiz uzticēta. Jo ir iezagušies (viņi aplokā nav ienākuši pa DURVĪM, un tāpēc tie ir zagļi) KĀDI ĻAUDIS (ne jau Svētie), par kuriem sen jau rakstīts, kas likti nākamajam sodam, BEZDIEVJI, kas mūsu Dieva žēlastības vietā nododas kauna dzīvei un noliedz mūsu vienīgo Valdnieku un Kungu Jēzu Kristu. Viņi ir kauna traipi jūsu mīlestības mielasos, bez bijības mielodamies LĪDZ AR jums...”* Skatoties uz šīm Svēto Rakstu vietām, nevar noliegt, ka Patiesā Draudze un viltus draudze ir savijušās kopā, jo tās ir iestādītas līdzās, taču aug no atšķirīgām sēklām.

Tad vēl, es domāju, ka jums būtu jāzina vēl kaut kas. Šīs septiņas draudzes, pie kurām vērsās Jānis, atrodas Mazāzijā, un tās visas ir pagānu draudzes. Viņš neuzrunā draudzi Jeruzālemē, kurā pārsvarā bija ebreji, neskaitot varbūt vien dažus pagānus. Tas ir tāpēc, ka Dievs bija novērsies no Ebrejiem un pievērsies Pagāniem. Tādējādi visā draudzes periodu laikā, Dievs nodarbojas ar pagāniem, izsaucot Sev Pagānu Līgavu. Lūk, kāpēc “Draudzes Periodi” un “pilns skaits Pagānu” [Latv. Bībelē, Vēstule Romiešiem 11:25 *“...pasaules tautas visā pilnībā...”*–Tulk.] ir viena un tā pati lieta. Apustuļu Darbi 13:44-48: *“Nākamajā sabbatā gandrīz visa pilsēta sapulcējās klausīties Dieva Vārdu. Bet jūdi, ļaužu pulkus redzēdami, iedegās naidā un runāja pretim Pāvila vārdiem zaimodami. Bet Pāvils un Barnaba, paļāvības pilni, sacīja: "Dieva Vārdu vajadzēja vispirms jums sludināt; bet, kad jūs to atmetat un sevi neturat par mūžīgās dzīvības cienīgiem, lūk, tad mēs griežamies pie pagāniem. Jo tā Tas Kungs mums ir pavēlējis: Es Tevi esmu līcis par gaismu pagāniem, lai Tu būtu par pestīšanu līdz pasaules galam." Pagāni, to dzirdēdami, priecājās un slavēja Tā Kunga Vārdu un ticēja, cik mūžīgajai dzīvībai bija izredzēti.”* Vēstule Romiešiem 11:1-8: *“Pēc visa tā es jautāju: vai Dievs Savu tautu ir atstūmis? Nepavisam ne. Jo arī es esmu israēlietis, Ābrahāma dzimuma, Benjamīna cilts. Dievs nav atstūmis Savu tautu, ko Viņš jau iepriekš bija izredzējis. Jeb vai jūs nezināt, kas rakstīts par Eliju, kā viņš apsūdz Israēlu Dievam: Kungs, Tavus praviešus viņi ir nokāvuši, Tavus altārus izpostījuši, tā ka es viens esmu palicis, un nu tie tīko pēc manas dzīvības. Bet ko viņam atbild Dieva bals: Es esmu Sev atlicinājis septiņus tūkstošus, kas savus ceļus nav locījuši Baala priekšā! Gluži tāpat arī šinī laikā ir palicis pāri maza atlikums pēc žēlastības. Bet, ja pēc žēlastības, tad vairs ne no darbiem, citādi žēlastība vairs nebūtu žēlastība. Kas no tā izriet? Pēc kā Israēls tiecas, to viņš nav sasniedzis, tikai Dieva izvēlētie to ir sasnieguši, bet pārējo sirdis ir tikušas apcietinātas, kā ir rakstīts: Dievs viņiem devis truluma garu, acis, lai tie neredzētu, un ausis, lai tie nedzirdētu, līdz pat šai dienai.”* Vēstule Romiešiem 11:25-29: *“Es jūs, brāļi, negribu atstāt neziņā par šo noslēpumu, lai jūs nekļūtu pašgudri, proti, ka vienai Israēla daļai sirds tikusi nocietināta, līdz kamēr pilns skaits pagānu [Latv. Bībelē *“...pasaules tautas visā pilnībā...”*] būs iegājuši. Un tā viss Israēls tiktu glābts, jo ir rakstīts: "no Ciānas nāk Glābējs, Viņš novērsīs bezdievību no Jēkaba. Un šī būs Mana derība ar viņiem, kad Es dzēsīšu viņu grēkus." Pēc evaņģēlija viņi ir ienaidnieki jūsu dēļ; bet pēc izvēles – Dieva mīļoti tēvu dēļ. Jo neatceļamas ir Dieva žēlastības dāvanas un Viņa aicinājums.”*

Tajos senajos laikos šīm septiņām draudzēm, kas atradās Mazāzijā, piemita noteiktas īpašības, kuras vēlākajos gadsimtos kļuva par nobriedušiem augļiem. Tas, kas toreiz bija vien iestādīta sēkliņa, vēlāk izauga par nobriedušu ražu, kā teica Jēzus: *“Jo, kad to dara pie zaļa koka, kas tad notiks pie nokaltuša?”* Lūkas Evanģēlijs 23:31.

VĒSTĪJUMS EFEZAS DRAUDZES PERIODAM

Atklāsmes Grāmata 2:1-7

“Efezas draudzes eņģelim raksti: tā saka Tas, kas tur labajā rokā septiņas zvaigznes un kas staigā septiņu zelta lukturu vidū:

Es zinu tavus darbus un pūles, tavu pacietību un ka tu nevari panest ļaunus cilvēkus un esi pārbaudījis tos, kas saucas par apustuļiem, bet nav, un esi atradis tos par melkuļiem.

Tev ir pacietība, tu esi grūtumu nesis Mana Vārda dēļ un neesi piekusis.

Bet Man pret tevi ir tas, ka tu esi atstājis savu pirmo mīlestību.

Tad nu pārdomā, no kā tu esi atkritis; atgriezies un dari pirmos darbus. Bet, ja ne, tad Es nāksu pie tevis un nostumšu tavu lukturi no tā vietas, ja tu neatgriezīsies.

Bet tas tev ir, ka tu ienīsti Nikolaītu darbus, ko arī Es ienīstu.

Kam ausis, tas lai dzird, ko Gars saka draudzēm: tam, kas uzvar, Es došu ēst no dzīvības koka, kas ir Dieva paradīzē.”

VĒSTNESIS

Šis Efezas draudzes vēstnesis (eņģelis) bija apustulis Pāvils. To, ka tieši viņš bija šis vēstnesis Pagānu ēras pirmajam gadsimtam, noliegt nevar. Lai arī Pēterim tika dāvāta vara atvērt Evanģēlija durvis pagāniem, tomēr būt par viņu apustuli un pravieti bija dots Pāvilam. Viņš bija šis Praviētis-Vēstnesis pagāniem. Viņa pravietiskā kalpošana, caur kuru viņš saņēma šo pilnīgo pagāniem domātā Vārda atklāsmi, apstiprināja viņu kā apustulisko vēstnesi pagāniem. Tam piekrita arī citi apustuļi Jeruzālemē. Vēstule Galatiešiem 1:12-19: *“Jo es to arī neesmu saņēmis no kāda cilvēka, nedz kāds man to ir mācījis, bet Jēzus Kristus man to ir atklājis. Jo jūs esat dzirdējuši par manu kādreizējo dzīvi jūdu ticībā, kā es pārlietu vajāju Dieva draudzi un to postīju un ka es pārspēju jūdu ticībā daudzus savus biedrus savā tautā, būdams vēl dedzīgāks tēvu paražu aizstāvis. Bet, kad Dievam, kas mani no mātes miesām izredzējis un Savā žēlastībā aicinājis, labpatika Savu Dēlu manī atklāt, lai es prieka vēsti par Viņu nestu pagāniem, tad es tūdaļ negriezos pēc padoma pie miesas un asinīm, nedz nogāju uz Jeruzālemi pie tiem, kas priekš manis bija apustuļi, bet aizgāju uz Arābiju un atkal atgriezos atpakaļ Damaskā. Tad, trīs gadus vēlāk, es nogāju uz Jeruzālemi iepazīties ar Kēfu (Pēteri) un paliku pie viņa piecpadsmit dienas. Kādu citu apustuli es netiku redzējis, bet tikai Jēkabu, Tā Kunga brāli.”* Vēstule Galatiešiem 2:2: *“Bet es nogāju, sekodams atklāsmei, un cēlu viņiem priekšā to evaņģēliju, ko es sludinu pagāniem, bet sevišķi tiem, ko uzskatīja par vadoņiem, lai manas gaitas nav vai nebūtu bijušas veltīgas.”* Vēstule Galatiešiem 2:6-9: *“Bet tie, kas bija sevišķi cienīti – kādi tie reiz bijuši, tas man ir vienalga, Dievs neuzlūko cilvēka vaigu, – man jau šie cienītie nav nekādas saistības uzlikuši, bet turpretim, redzēdami, ka man ir uzticēta Evanģēlija sludināšana neapgraizītajiem, tāpat kā Pēterim apgraizītajiem, – jo Tas, kas Pēterim bija devis spēku apustuļa darbam apgraizīto starpā, Tas arī man bija devis spēku pagānu starpā, vērodami to žēlastību, kas man dota, Jēkabs, Kēfa un Jānis, kurus uzskatīja par draudzes balstiem, sniedza man un Barnabam roku kopējam darbam, lai mēs ietu pie pagāniem, bet šie pie apgraizītajiem.”* Vēstule Romiešiem 11:13: *“Jums es to saku, pagāniem. Tā kā esmu pagānu apustulis, es turu godā savu darbu.”*

Šo draudzi Efezā Pāvils izveidoja aptuveni pirmā gadsimta vidū. Tas mums ļauj noteikt Efezas Draudzes Perioda sākumu; tas bija aptuveni mūsu ēras 53. gads.

Viņa kalpošana kļuva par paraugu, pēc kura tikties visiem nākamajiem vēstnešiem, un patiesībā tas ir paraugs ikvienam patiesam Dieva kalpam, kaut arī viņš nenasniegtu tādu līmeni pravietiskajā sfērā, kādu sasniedza Pāvils. Pāvila kalpošanai bija trīs šādas īpašības:

Pirmkārt, Pāvils bija absolūti uzticīgs Vārdam. Viņš nekad no Tā neatkāpās, lai ko arī tas maksātu. Vēstule Galatiešiem 1:8-9: *“Bet, ja arī mēs vai kāds eņģelis no debesīm jums sludinātu citu evaņģēliju nekā*

to, ko esam jums pasludinājuši, lāsts pār to! Kā jums jau agrāk esam sacījuši, tā arī tagad vēlreiz saku: ja kāds jums sludina citu evaņģēliju nekā to, ko jūs esat saņēmuši, lāsts pār to!" Vēstule Galatiešiem 2:11,14: "Bet, kad Pēteris nonāca Antiohijā, tad viņam atklāti nostājos pretim, jo viņš bija kritis vainā." "Bet, kad es redzēju, ka tie nedara pareizi pēc evaņģēlija patiesības, es sacīju Pēterim visu priekšā: ja tu, jūds būdams, dzīvo pēc pagānu un ne pēc jūdu paražām, kā tu gribi piespiest pagānus dzīvot pēc jūdu dzīves veida?"

1. Vēstule Korintiešiem 14:36-37: "Vai tad Dieva Vārds ir no jums izgājis? Jeb vai tas pie jums vien ir nācis? Kas sevi tur par pravieti vai gara cilvēku, tam jāatzīst, ka tas, ko es jums rakstu, ir Tā Kunga pavēle."

Pievērsiet uzmanību tam, ka Pāvils neviens neorganizēja, Viņš bija Gara vadīts, tāpat kā toreiz, kad Dievs virzīja Mozu, lai izvestu Israēlu no Ēģiptes. Pāvils nebija sūtījusi Jeruzālemes padome, tai nebija pār Pāvilu nekādas varas vai teikšanas. Viņu sūtīja un vadīja tikai un vienīgi Dievs. Pāvils nepiederēja cilvēkiem, bet Dievam. Vēstule Galatiešiem 1:1: "Pāvils, apustulis, ne cilvēku sūtīts, nedz kāda cilvēka, bet Jēzus Kristus iecelts un Dieva Tēva, kas Viņu uzmodinājis no miroņiem." Vēstule Galatiešiem 2:3-5: "Bet pat mans pavadonis Tits, grieķis, netika spiests apgrauzīties. Bet no malas ievesto viltus brāļu dēļ, kas bija iezagušies novērot mūsu brīvību, kas mums dota Kristū Jēzū, ar nolūku mūs darīt atkal par kalpiem, – viņiem mēs ne acumirkli neesam piekāpušies, lai evaņģēlija patiesība paliktu pie jums."

Otrkārt, viņa kalpošana bija Gara spēkā, tādējādi pierādot izteikto un uzrakstīto Vārdu.

1.Korintiešiem 2:1-5: "Un tā arī es, pie jums nākdams, nenācu ar augstu valodu vai gudrību, nesdams jums Dieva liecību. Jo es jūsu starpā negribēju neko citu zināt kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu. Un es ierados pie jums nespēkā, bailēs un lielā nedrošībā. Un mana runa un mana sludināšana nenotika pārliedzinošos gudrības vārdos, bet Gara un spēka izpausmē, lai jūsu ticība nebūtu pamatota cilvēku gudrībā, bet Dieva spēkā." Apustuļu Darbi 14:8-10: "Listrā sēdēja kāds vīrs slimām kājām, tizls no mātes miesām, kas vēl nekad nebija staigājis. Tas dzirdēja Pāvilu runājam. Pāvils, viņu uzlūkodams un redzēdams, ka viņam ir ticība tikt dziedinātam, sacīja skaļā balsī: "Celies stāvus uz savām kājām!" Un viņš uzlēca un staigāja." Apustuļu darbi 20:9-12: "Bet kāds jauneklis, vārdā Eutihs, sēdēja uz palodzes un bija iegrimis dziļā miegā, tāpēc ka Pāvils tik ilgi runāja, un, miega pārvarēts, viņš nokrita no trešā stāva un tika pacelts nedzīvs. Pāvils nokāpa zemē, nometās pār viņu un, to apkampis, sacīja: "Neuztraucieties, viņa dvēsele vēl ir viņā." Uzkāpis augšā, viņš lauza maizi un baudīja. Vēl labu laiku – līdz rīta ausmai sarunājies, viņš aizgāja. Bet viņi zēnu atveda dzīvu un ļoti priecājās." Apustuļu Darbi 28:7-9: "Šinī apvidū salas augstākajam ierēdnim, vārdā Publijam, bija zemes īpašumi. Tas mūs uzņēma un trīs dienas laipni deva mums mājas vietu. Publīja tēvs gulēja drudzī, slims ar asinssērgu. Pāvils iegāja pie viņa, pielūdza Dievu un, rokas uzlicis, to dziedināja. Kad tas bija noticis, arī pārējie salas iedzīvotāji, kas bija slimi, atnāca un tika dziedināti." 2. Vēstule Korintiešiem 12:12: "Apustuļa zīmes jūsu vidū ir izpaudušās visā izturībā ar zīmēm, brīnumiem un vareniem darbiem."

Treškārt, šajai Dieva dotajai kalpošanai bija acīmredzami augļi. 2. Vēstule Korintiešiem 12:11: "Tā lielīdamies esmu tapis bezprātis. Jūs mani pie tā novedāt. No jums man patiesībā vajadzēja sagaidīt atzinību. Jo es nevienā vietā neesmu mazāks par dižapustuļiem, kaut gan neesmu nekas." 1. Vēstule Korintiešiem 9:2: "Ja es citiem neesmu apustulis, tad jums gan, jo jūs esat mana apustuļa amata zīmogs mūsu Kungā." 2. Vēstule Korintiešiem 11:2: "Jo es esmu iededzies par jums ar dievišķu karstumu; es jūs esmu saderinājis, lai jūs pievestu vienam vīram, Kristum, kā šķīstu jaunavu." Pāvils bija instruments, lai atvestu daudzas Pagānu avis; viņš tās baroja un par tām rūpējās, līdz tās sāka nest taisnīguma augļus un, kā daļa no Pagānu līgavas, bija sagatavotas satikties ar To Kungu.

Tajā laikā, kad tika dota šī Atklāsme, Pāvils, saskaņā ar tradīciju, jau bija miris mocekļa nāvē, taču viņa vietā darbu turpināja Jānis, darot tieši tāpat, kā savas kalpošanas laikā bija darījis Pāvils. Tas, ka Pāvils nomira pirms tika dota šī Atklāsme, nepavisam neatceļ faktu, ka viņš bija šis vēstnesis Efezas Draudzes Periodam. Tāpēc ka, neskatoties uz to, kad viņš atnāk vai aiziet, katra perioda vēstnesis ir tas vīrs, kurš ar kalpošanu, kurā izpaužas Vārds, pagriež šo periodu Dieva virzienā. Šis cilvēks bija Pāvils.

EFEZAS PILSĒTA

Efezas pilsēta bija viena no trīs lielākajām Āzijas pilsētām. Tā bieži tika saukta par trešo kristīgās ticības pilsētu, Jeruzālemei esot pirmajai, bet Antiohijai – otrajai. Efeza bija ļoti bagāta pilsēta. Tajā bija romiešu valdība, taču pilsētas valoda bija grieķu. Vēsturnieki uzskata, ka šajā brīnišķīgajā pilsētā tika apglabāti Jānis, Marija, Pēteris, Andrejs un Filips. Pāvils, kurš šajā pilsētā ielika pamatus patiesajai ticībai, tur bija draudzes gans tikai kādus trīs gadus; taču, būdams prombūtnē no šī ganāmpulka, viņš caur lūgšanām

pastāvīgi rūpējās par viņiem. Timotejs bija šīs draudzes pirmais bīskaps. 1. Vēstule Timotejam 1:1-3: *“Pāvils, Kristus Jēzus apustulis pēc Dieva, mūsu Pestītāja, un Kunga Jēzus Kristus, mūsu cerības, pavēles, Timotejam, savam īstam dēlam ticībā: žēlastība, apžēlošana, miers no Dieva Tēva un Kristus Jēzus, mūsu Kunga. Jau iedams uz Maķedoniju, esmu lūdzis tevi palikt Efezā, lai tu piekodinātu zināmiem ļaudīm nemācīt svešas mācības.”*

Jau pašam vārdam “Efeza” ir dīvaina, divējāda nozīme: “nomērķēts” un “atslābis”. Šī perioda augstos centienus, kas bija iesākušies ar Gara pilnību (“Dieva dziļums”), pateicoties kurai viņi tiecās pēc [angļu valodā: “*nenolaida tēmekli no...*” –Tulk.] Dieva debesu aicinājuma, pamazām nomainīja mazāk vērtīga attieksme. Sekošana Jēzum Kristum vairs nebija tik dedzīga, un tā bija zīme, ka turpmākajos periodos šis fiziskais nesējs jeb draudze nogrims līdz “sātanisko dziļumu” šausmām. Tā bija atslābinājusies un nepretojoties peldēja pa straumi. Atkrišana sākās jau šajā periodā. Draudze bija atstājusi savu pirmo mīlestību. No šīs sīkās sēkliņas, kas tika iestādīta šajā Efezas Periodā, reiz izaugs maldu gars, līdz kamēr tā zaros tupēs visi nešķīstie putni. Tik nekaitīgs, cilvēciski spriežot, šis stādiņš bija Jaunās Ievas (Jaunās Draudzes) acīs, ka sātans atkal viņu pievīla. Šis Efezas Periods bija dāvājis viņai iespēju iegūt no Dieva visu to labāko, un īsu brīdi viņa stāvēja, bet tad viņa atslābinājās, un, izmantodams šo neuzmanību, sātans iesēja šo pilnīgā sabrukuma sēklu.

Jau pati Efezas reliģija precīzi apraksta šo pirmo draudzes periodu un parāda, kas notiks nākamajos periodos. Pirmkārt, šī krāšņā Diānas tempļa, kuru cēla tik daudzus gadus, svētajos pagalmos stāvēja tik blāvs un tik neuzkrītošs Diānas tēls, kādu ir grūti iedomāties. Efezā viņa pilnīgi nelīdzinājās citiem saviem tēliem, kas atradās citos viņai veltītajos tempļos. Tā vienkārši bija gandrīz vai bezformīga sievietes figūra, kas beigu beigās pārgāja koka gabalā, no kura tā bija izgrebta. Un abas viņas rokas bija uztaisītas no diviem parastiem dzelzs stieņiem. Cik precīzi tas attēlo antikrista garu, kas tika atsvabināts šajā pirmajā periodā! Viņš bija svabads cilvēku vidū, tomēr vēl nebija pieņēmis tādu formu, kas varētu satraukt cilvēkus. Tomēr šīs divas rokas no dzelzs stieņiem rādīja, ka viņa nodoms bija iebrukt un sagraut Dieva darbu. Un šķīta, ka neviens neievēroja ne viņu, ne arī to, ko viņš darīja. Taču pienāca diena, kad viņi to ievēroja, kad ar šīm dzelzs rokām viņa “darbi” kļuva par “mācību”, bet viņa mācība kļuva par impērijas likumu.

Daudz atklāj arī kalpošanas kārtība šajā templī. Pirmkārt, tempļa priesteri bija einuhi. Šī neauglīgā garīdzniecība liecināja par to cilvēku neauglību, kas attālināsies no Vārda; jo cilvēki, kas apgalvo, ka pazīst Dievu neatkarīgi no Vārda, savā dzīvē ir tikpat neauglīgi kā neauglīgais einuhs. Otrkārt, tempļa teritorijā bija jaunavas-priesterienes, kuras veica reliģiskās tempļa aktivitātes. Tas vēstīja par laiku, kad ceremonijas un formalitāte, rituāli un darbi ieņems Svētā Gara vietu, un harizmātiskās izpausmes Dieva templī vairs nepiepildīs. Galvenais starp viņiem bija virspriesteris, vīrs ar politisku varu un sabiedrisko ietekmi, atspoguļojot to, kas tolaik jau progresēja, kaut arī vēl nebija pārāk izpaudies; tas ir – draudzei jau drīzumā bija jātiek atdotai cilvēciskās vadības rokās, ar cilvēciskiem plāniem un cilvēcisko godkāri, bet “tā saka Svētais Gars” vairs nebūs dzīva realitāte. Un zemāk par viņiem visiem bija tempļa vergi, kuriem nebija citas izvēles, kā vien paklausība šai reliģiskajai hierarhijai. Par ko gan tas vēstīja? Ka pienāks laiks, kad garīdzniecība paverdzinās draudzes locekļus, izmantojot politisku manevrēšanu, valsts palīdzību un aizvietojo Vārdu un Garu ar ticības mācībām, dogmām un cilvēcisko vadību; taņī laikā šie līderi ar baudu nodosies negodīgā ceļā iegūtai bagātībai un līksmos par savām neķītrajām izpriecām, un tā vietā, lai (saskaņā ar Dieva plānu) būtu par kalpiem šiem nabadzīgajiem ļaudīm, viņi padarīs viņus par saviem kalpiem.

JĒZUS, VIŅA VĒSTNESIS UN DRAUDZES

Atklāsmes Grāmata 2:1: *“...tā saka Tas, kas tur labajā rokā septiņas zvaigznes un kas staigā septiņu zelta lukturu vidū.”* Tas ir Viņš, par Kuru ir teikts: *“Šis Jēzus ir VIENLAICĪGI Kungs un Kristus.”* (Apustuļu Darbu grāmata 2:36.) Tas ir Viņš, Vienīgais Kungs, Visuvarenais Dievs, un nav cita, izņemot Viņu. Tas ir Viņš, Pestītājs (*“...glābšana ir pie Tā Kunga”*, Jonas grāmata 2:10), kurš staigā draudžu vidū viscaur šiem septiņiem periodiem. Tas, kas Viņš bija pirmajā periodā, tas Viņš ir visos periodos. Katram ticīgajam Viņš ir Jēzus Kristus vakar, šodien un mūžīgi tas pats. Ko Viņš reiz izdarīja, Viņš dara joprojām un darīs arī turpmāk.

Pievērsiet uzmanību, ka Jēzus staigā viens Savu draudžu vidū. Kopā ar Viņu neviena nav. Citādāk nemaz nevar būt, jo draudzes glābšanu Viņš paveica vienatnē, Viņš nopirka viņu ar Savām personīgajām asinīm, viņa pieder Viņam. Viņš ir viņas Kungs un Skolotājs. Viņa atdod Viņam visu slavu, un šajā slavā Viņš nedalīsies ar vēl kādu. Kopā ar Viņu nav Romas pāvesta. Kopā ar Viņu nav arhibīskapa. Kopā ar Viņu nav Marijas, kura dzemdēja Viņa zemes ķermeni. Viņš nerunā un nevēršas pie kāda Tēva, jo Viņš ir šis Tēvs.

Viņš nepagriežas, lai dotu pavēles kādam Svētajam Garam, jo Viņš ir Dievs, mūžīgs Gars, un tā ir Viņa Dzīvība, kas plūst un pulsē draudzē, dodot tai dzīvību, un bez Viņa nekādas dzīvības nebūtu. Pestīšana ir no Tā Kunga.

Kopā ar Viņu nebija neviena, kad Viņš mina kvēlojošās krāsns dusmu niknumu. Tas nebija kāds cits, bet gan VIŅŠ, Kurš karājās pie krusta un atdeva Savas asinis. Viņš ir mūsu ticības Autors un Izpildītājs. Viņš ir mūsu glābšanas Alfa un Omega. Mēs esam apprecējušies ar Viņu, nevis ar kādu citu. Mēs nepiederam baznīcai. Mēs piederam Viņam. Viņa Vārds ir likums. Ticības mācības, dogmas, statūti un lēmumi uz mums neiedarbojas. Jā, draudžu vidū staigā TIKAI Jēzus. Tas ir Dievs iekš viņas, kas dod gribēšanu un darišanu pēc Sava labā prāta. Nekad to neaizmirstiet! Jums ir tikai viena saikne ar Dievu, un Dievam ir tikai viena saikne ar jums – tas ir JĒZUS un TIKAI UN VIENĪGI JĒZUS.

Lūk, Viņš stāv ar septiņām zvaigznēm Savā labajā rokā. Labā plauksta jeb roka simbolizē Dieva spēku un varu. Psalmi 44:4: *“Un nevis ar savu zobenu tie iekaroja zemi, nedz viņu elkonis tiem bija par palīgu, nē, bet Tava labā roka, Tavs elkonis un Tava vaiga gaisma, tāpēc ka Tu viņus mīlēji!”* Šajā labajā spēka rokā atrodas septiņas zvaigznes, kas saskaņā ar Atklāsmes Grāmatu 1:20 ir septiņi draudzes vēstneši. Tas nozīmē, ka aiz Viņa vēstnešiem katrā periodā stāv Dieva spēks un vara. Viņi iet ar Vārdu Svētā Gara spēkā un ugunī. Viņi ir zvaigznes, jo viņi atstaro gaismu. Gaisma, ko viņi atstaro, ir Viņa gaisma. Viņiem nav pašiem savas gaismas. Viņi neiekur paši savas ugunis, lai cilvēki staigātu viņu dzirksteļu gaismā (Jesajas grāmata 50:11). Tā ir nakts, jo tieši naktī parādās zvaigznes. Tā ir grēka melnuma nakts, jo visi (visa pasaule) ir grēkojuši un visiem aizvien trūkst dievišķās godības (Vēstule Romiešiem 3:23).

Šie septiņi vēstneši atklāj cilvēkiem Dievu. Kurš uzņem viņus, uzņem To, kas viņus sūtījis (Jāņa Evaņģēlijs 13:20). Viņi runā un darbojas, balstoties uz Viņa varu. Viņš stāv aiz viņu muguras ar visu Dievišķo spēku. Mateja Evaņģēlijs 28:18-20, *“Un Jēzus piegāja pie tiem un uzrunāja tos, sacīdams: “Man ir dota VISA VARA debesīs un virs zemes. Tāpēc eita un darīt par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, ES ESMU PIE JUMS IK DIENAS līdz pasaules galam (šo periodu beigām).”* Te nu viņi ir, piepildīti ar Svēto Garu un ar ticību, degot ar Dievišķo uguni, rādīdami patiesības Vārdu, un tur stāv Viņš, lai viņus atbalstītu. Aizdomājieties par to: nevienam ticīgajam, nav svarīgi kādā periodā, nav bijis vajadzības brēkt savā sirdī: *“Ak, ja vien es varētu nokļūt tanī laikā, tanī pirmajā periodā, kad bija izsūtīti apustuļi!”* NAV vajadzības lūkoties atpakaļ. LŪKOJĒTIES UZ AUGŠU! Skatieties uz Viņu, Kurš arī šobrīd staigā draudžu vidū tāpat kā visos periodos. Skatieties uz Viņu, Kurš ir vakar, šodien un mūžīgi tas Pats; Kurš nekad nemainās, ne Savā būtībā, ne Savos ceļos. Kur divi vai trīs ir sapulcējušies Viņa Vārdā, tur Viņš ir viņu vidū! Un viņu vidū Viņš nav tikai kā apmierināts novērotājs vai kā visu pierakstošs eņģelis; taču Viņš tur stāv, izsakot tieši to, kas Viņš ir – Dzīvība un Atbalstītājs, un katras labās dāvanas Devējs draudzei. Aleluja!

“... Kurš staigā septiņu zelta lukturu vidū.” Cik jēgpilni ir šie vārdi, ja uz tiem skatās Svēto Rakstu gaismā, kuri attēlo Viņu kā “Kristu – mūsu Dzīvību”. Jo Kristus patiešām ir draudzes dzīvība. Tai nav citas dzīvības. Bez Viņa tā ir parasta reliģiska biedrība, klubs, bezjēdzīga sanāksšana kopā. Tāpat kā izgreznots un saposts mironis paliek mironis, tāpat arī draudze, lai ko arī viņa nerasniegtu ar savām programmām un labvēlīgajiem pūliņiem, bez Kristus arī viņa ir mironis. Taču ar Kristu tās vidū, ar Viņu, Kurš to skubina un iedvesmo, viņa, visiem par pārsteigumu, kļūst *“Viņa miesa, Viņa pilnība, kas visu visur piepilda”*. Un tieši šajā stundā Viņš staigā pēdējā perioda zelta luktura vidū. Kas Viņš bija staigājot pirmajā periodā, Tas pats Viņš ir arī šodien šajā pēdējā periodā. Jēzus Kristus VAKAR, ŠODIEN un MŪŽĪGI TAS PATS.

“Septiņi zelta lukturi.” Mozus 2. grāmatā 25:31 ir teikts: *“Iztaisi arī lukturi no TĪRA zelta, IZKAL to, un tā kājai un zariem, kausiņiem, bumbuliem un ziediem jābūt vienā gabalā ar to.”* Jēzus Kristus patiešām draudze, šī līgava, tiek pielīdzināta TĪRAM zeltam. Viņas taisnīgums ir VIŅA taisnīgums. Viņas atribūti ir VIŅA paša godības pilnie atribūti. Viņas personība atklājas Viņā. Viņai ir jāatspoguļo, kas Viņš ir. Viņai ir jānodemonstrē tas, kas Viņam pieder. Viņai nav trūkumu. Viņa viscaur ir godības pilna – gan iekšēji, gan ārēji. No sākuma līdz beigām viņa ir sava Kunga darbs, bet visi Viņa darbi ir pilnīgi. Patiesībā, draudzē ir apkopota un izpausta Dieva mūžīgā gudrība un Viņa nodoms. Kā lai to aptver? Kā lai to saprot? Kaut arī mēs nevaram to saprast, bet mēs varam pieņemt to ticībā, jo to ir pateicis Dievs.

Taču šis nav vienkāršs zelta lukturis, tas ir no KALTA zelta – rokām darināts no kalta zelta, saskaņā ar rasējumu, kas bija Gara dots. Vai tad ir vēl bijuši cilvēki, neskaitot viņas Kungu un Skolotāju Jēzu Kristu, kurus būtu tā situācija un tā attīrījuši kā Jēzus Kristus līgavu? Pavisam noteikti, viņa iet cauri tām pašām ciešanām, kuras piedzīvoja Kristus. Viņas labumi tiek atņemti. Viņas dzīvība ir briesmās. Viņu uzskata par kaujamo avi. Viņa nepārtraukti tiek nogalināta. Viņa daudz ko pārcieš, taču nekad neatdara ar ļaunu un neliek

ciest arī citiem. Šī piemīlīgā Kristus līgava ir Evaņģēlija cienīga. Un līdzīgi kā zelts ļaujas kalšanai, kamēr bronza no āmura sitieniem salūzīs, tā arī šis Dieva zelts izturēs ciešanas Tā Kunga dēļ. Nesaliehta, nesalauzta, neiznīcināta, bet gan caur šīs dzīves ciešanām un pārbaudījumiem izkalta par skaistuma un mūžīgā prieka rotaslietu.

KRISTUS UZSLAVĒ SAVĒJOS

Atklāsmes Grāmata 2:2-3: *“Es zinu tavus darbus un pūles, tavu pacietību un ka tu nevari panest ļaunus cilvēkus un esi pārbaudījis tos, kas saucas par apustuļiem, bet nav, un esi atradis tos par melkuļiem. Tev ir pacietība, tu esi grūtumu nesis Mana Vārda dēļ un neesi piekusis.”*

Cik skaisti Pestītājs uzslavē un cildina Savus bērnus! Viņš ir zināms pilnīgi viss par viņu pareizajām garīgajām nostājām un viņu uzvedību. Viņš zina, ka viņu vidū ir vājība, taču pagaidām Viņš par to neko nesaka. Vai tad tāds nav mūsu Kungs? Viņš zina, kā iedrošināt mūs labās lietās un kā atņemt drosmi uz sliktām lietām. Šeit mēs visi varētu gūt labu pamācību, kā vadīt draudzi un mūsu ģimenes. Pat vēl vairāk – mēs visi varētu iegūt labu mācību, saprazdami, ka ka Dievs tieši tādā veidā rīkojas ar katru no mums. Nekad nezaudējiet drosmi, jūs, Dieva Svētie, jo Dievs nav nepateicīgs, lai aizmirstu jūsu mīlestības darbus. Lai arī ko mēs darām – kaut vai iedodam kādam krūzi ar vēsu ūdeni – par to būs atlīdzība un svētība no Tā Kunga.

“Es zinu tavus darbus, pūles un tavu pacietību.” Tā kā Viņš staigā Savas draudzes vidū, Viņš zina, ko izcieš Viņa ļaudis, un Viņam tas rūp. Tāpat kā Viņš dzirdēja Israēla vaimanas gūsta laikā Ēģiptē, Viņš, Kurš nekad nemainās, joprojām dzird apspiesto raudas, jo Viņš staigā starp viņiem. Jau pats vārds “pūles” nozīmē pagurumu apspiešanas dēļ. Dieva ļaudis ne tikai strādā Viņa labā ar mīlestības piepūli, bet ar prieku arī cieš Viņa dēļ. Viņi ir pacietīgi, nesot šo jūgu. Šis pirmais periods pārcieta lielas vajāšanas. Viņiem bija smagi jātrādā, lai sludinātu Evaņģēliju un izplatītu patiesību. Viņu dzīves svarīgākais aicinājums bija kalpot Dievam, un, kad viņu cerības šajā dzīvē tika izpostītas, viņi bija pacietīgi un visu uzticēja Viņam, Kurš bija apsolijs paliekošu atlīdzību debesīs par to, no kā viņi bija atteikušies uz zemes Viņa dēļ.

Es domāju, ka šeit mums vajadzētu apstāties un pievērsties šai domai, ka Dieva ļaudis vienmēr ir bijuši un vienmēr tiks vajāti. Jūs zināt, ka Pirmā Mozus grāmata ir visu sākumu grāmata, un tas, ko mēs redzam tur iesākamies, tas ies cauri visiem Rakstiem, cauri Atklāsmes grāmatai un nekad neizmainīsies. Tur mēs redzam, ka Kains vajāja un nogalināja Ābelu, jo Ābels izpatika Dievam. Vēl mēs redzam brīnišķīgu ilustrāciju ar Ābrahama dēlu pēc miesas Ismaēlu, kurš mocīja un cīnījās ar apsoliņuma dēlu Īzāku. Vēl bija Ēsavs, kurš ienīda Jēkabu un būtu viņu nogalinājis, ja nebūtu iejaucies Dievs. Jaunajā Derībā mēs redzam Jūdu, kas nodod Jēzu, bet pirmā gadsimta reliģiskās grupas centās iznīcināt agrīnos ticīgos. Šīs pasaules bērni, kurus kontrolē velns, ienīst Dieva bērnus, kurus kontrolē Gars.

Nav nozīmes, cik kristietis ir taisnīgs un godīgs sabiedrības priekšā un cik laipns viņš ir pret saviem līdzcilvēkiem, darot tikai un vienīgi labu – lai tikai viņš sāk liecināt par Kristu kā savu Pestītāju un apliecināt Svētā Gara dāvanu darbību, runājot mēlēs, pravietojot, dziedināšanā vai brīnumos, – un viņš tiks nosodīts. Šīs pasaules gars Dieva Garu ienīst, tomēr uzvarēt Tā Kunga Garu viņš nevar, tāpēc viņš mēģina iznīcināt trauku, kurā Patiesības Gars māj.

Vajāšanas un pārbaudījumi ir dabiska un normāla kristieša dzīves sastāvdaļa. Ir tikai viena lieta, ko jūs varat ar to visu iesākt: atdodiet visu Dievam, netiesājiet un atstājiet galīgo spriedumu Dieva rokās.

“Tu nevari panest ļaunus cilvēkus un esi pārbaudījis tos, kas saucas par apustuļiem, bet nav, un esi atradis tos par melkuļiem.” Šie efezieši ticēja, ka Dieva ļaudīm ir jābūt svētiem. Saskaņā ar šo pantu, viņi spēra soļus, lai pasargātu draudzi no grēka ierauga. Ir skaidrāks par skaidru, ka jau bija sākusies atkrišana. Draudzē bija ienācis grēks. Taču viņi bija paklausīgi Pāvila vārdiem, kad viņš teica, lai izmet ārā ļauno no sava vidus. Viņi bija atdalīta tauta. Viņi bija iznākuši no šīs pasaules, un tagad viņi negrasījās atļaut šai pasaulei ienākt starp viņiem. Grēku draudzē viņi nepaciestu. Svētums viņiem nebija tikai frāze vai izteiciens – tas bija viņu dzīvesveids.

“Tu esi pārbaudījis tos, kas saucas par apustuļiem, bet nav, un esi atradis tos par melkuļiem.” Oho, cik tiešs apgalvojums! *“Tu esi pārbaudījis tos, kas saucas par apustuļiem.”* Vai tas neizklausās iedomīgi? Kādas gan cilvēkam ir tiesības pārbaudīt tos, kuri sauc sevi par apustuļiem? Un kā lai viņus pārbauda? Ak, man tas patīk! Tas ir vēstulē Galatiešiem 1:8: *“Bet, ja arī mēs vai kāds eņģelis no debesīm jums sludinātu citu evaņģēliju nekā to, ko esam jums (jau) pasludinājuši, lāsts pār to!”* Tieši apustuļi cilvēkiem atnesa oriģinālo Vārdu. Šis oriģinālais Vārds nevarēja izmainīties, tajā nevarēja izmainīties pat ne punkts vai domu zīme. Pāvils zināja, ka to viņam bija pateicis Dievs, tāpēc viņš sacīja: *“Pat ja es pats atnākšu un mēģināšu*

jums iedot kādu citu atklāsmi, mēģināšu nedaudz izmainīt to, ko es biju izteicis sākumā, lai ir lāsts pār mani.” Redziet, Pāvils zināja, ka šī pirmā atklāsme bija precīza. Dievs nevar dot vienu atklāsmi, bet vēlāk kādu citādāku atklāsmi. Ja Viņš tā darītu, tas parādītu, ka Viņš ir nepastāvīgs Savās domās. Viņš var dot atklāsmi un pēc tam to papildināt, kā Viņš to izdarīja Ēdenes dārzā, kad Viņš apsolīja sievietei Sēklu [Pēcnācēju], un vēlāk norādīja, ka šai Sēklai [Pēcnācējam] bija jāatnāk caur Ābrahamu, bet vēl vēlāk pateica, ka tā atnāks caur Dāvida radurakstiem. Taču tā bija viena un tā pati atklāsme. Cilvēki tikai saņēma vairāk informācijas, kas palīdzētu viņiem to pieņemt un saprast. Taču Dieva Vārds nevar izmainīties. Šī Sēkla atnāca tieši tā, kā bija atklāts. Aleluja! Bet paskatieties, ko darīja šie viltus apustuļi. Viņi atnāca ar savu pašu vārdu. Efezieši zināja to Vārdu, ko bija mācījis Pāvils. Caur Pāvila roku uzlikšanu viņi bija piepildīti ar Svēto Garu. Viņi skatījās šiem viltus apustuļiem tieši acīs un teica: “Jūs nerunājat to, ko sacīja Pāvils, un tāpēc jūs esat viltus.” Ak, no tā aizdegas mana sirds! Atgriezieties atpakaļ pie Vārda! Patiesībā ne jau jūs pārbaudāt apustuļi, pravieti vai skolotāju. VIŅUS PĀRBAUDA VĀRDS. Vienā no šīm dienām ir jāatnāk Lāodikejas Draudzes Perioda pravietim, un jūs sapratīsiet vai viņš ir vai nav tas īstais, tas Dieva sūtītais. Jā, jūs sapratīsiet, jo, ja viņš būs no Dieva, VIŅŠ SLUDINĀS TĀDU PAŠU VĀRDU, KĀDU DIEVS TO IEDEVA PĀVILAM. NO ŠĪ VĀRDA VIŅŠ NEATKĀPSIES NE UZ MIRKLI, NE PAR VIENU BURTU. Šinī pēdējā periodā, kad parādīsies daudzi viltus pravieši, esiet modri un skatieties, kā viņi mēģinās jums iegalvot, ka, ja jūs nenoticēsiet viņiem un viņu teiktajam, tad jūs iesiet pazušanā; bet, kad uz skatuves iznāk PĒDĒJĀ LAIKA PRAVIETIS (ja viņš patiešām ir šis pravietis), tad viņš sauks: “Atgriezieties pie Vārda, citādi jūs aiziesiet pazušanā!” Viņš nebalstīsies uz kādu individuālu atklāsmi vai interpretāciju, bet gan uz Vārdu. Āmen un Āmen!

Šie viltus apustuļi ir šie plēsīgie vilki, par kuriem runāja Pāvils. Viņš teica: “Kad es aiziešu, viņi centīsies atnākt un apgalvot, ka arī viņiem ir istā atklāsme; taču viņu mērķis nav jums palīdzēt, bet gan jūs iznīcināt.” Apustuļu Darbi 20:27-32: *“Jo es neesmu kavējis jums sludināt Dieva prātu pilnībā. Tāpēc sargait paši sevi un visu ganāmo pulku, kurā Svētais Gars jūs iecēlis par sargiem ganīt Dieva draudzi, ko Viņš pats ar Savām asinīm ieguvis par īpašumu. Es zinu, ka pēc manas aiziešanas pie jums iebruks plēsīgi vilki, kas nesaudzēs ganāmo pulku. No jūsu pašu vidus celsies vīri, ačgārnības runādami (nevis Dieva, bet viņu pašu domas un idejas), lai aizrautu mācekļus sev līdz. Tāpēc esiet nomodā, pieminēdami, ka es trīs gadus nakti un dienu neesmu mitējis ar asarām ikvienu pamācīt. Un tagad es jūs uzticu Tam Kungam un Viņa žēlastības Vārdam, kas spēj jūs celt un dot mantojumu līdz ar visiem svētiem.”*

Par viņiem zināja arī Jānis, jo 1.Jāņa vēstulē 4:1 viņš teica: *“...jo daudz viltus pravieši ir (jau ir) izgājuši pasaulē.”* Šis antikrista gars jau sūcās iekšā draudzē, un viņš to īstenoja, ejot pret Vārdu. Nu, tieši te viss arī iesākās – šajā pirmajā draudzes periodā. Viņi jau noliedza Vārdu un Vārda vietā ieviesa paši savas ticības mācības un filozofijas. Tas ir anti-krists, jo Jēzus ir Vārds. Būt anti-Vārdam nozīmē būt anti-Jēzum. [“anti” nozīmē “pret” –Tulk.] Būt anti-Vārdam nozīmē būt antikristam, jo Gars un Vārds ir VIENS. Ja tu esi anti-Vārds, tad tu pilnīgi noteikti esi antikrists. JA TAS IESĀKĀS PIRMAJĀ DRAUZĒ, TAD TAM IR JĀAUG LĪDZ BEIGĀM, KAD TAS PĀRŅEMS VISU. Un tieši to jūs redzēsiet, kad mēs iesim cauri visiem šiem periodiem. Tas sākas no mazumiņa Efezas Periodā, un katrā periodā tas pieaug, līdz šī anti-Vārda jeb antikrista sistēma pārņem pilnīgi visu, un Vārda nekļūdigums ir noliegts caur šīs viltus draudzes viltus apustuļiem.

Tā kā es šīs lietas ļoti uzsveru, par šeit runāto viegli var rasties nepareizs priekšstats. Varbūt jums izklausās, ka šis anti-Vārda jeb antikrista gars ir Vārda pilnīga noliegšana, Bībeles noliegšana un rezultātā – atteikšanās no Tās. Nē, kungī, tas nav tas. Par to, kas tas ir, runā Atklāsmes Grāmata 22:18-19: *“Es apliecinu katram, kas dzird šās grāmatas pravietojuma Vārdus: ja kas tiem ko pieliek, tam Dievs uzliks tās mocības, par kurām rakstīts šinī grāmatā. Ja kas ko atņem no šīs grāmatas pravietojuma Vārdiem, tam Dievs atņems viņa daļu no Dzīvības Grāmatas [Latv. Bībelē “Dzīvības koka” –Tulk.] un pie svētās pilsētas, par ko rakstīts šinī grāmatā.”* Šeit runa ir par kaut vai tikai VIENA vienīga vārda izmainīšanu, tam ko atņemot vai pieliekot. Tas ir sātana oriģinālais triks vēl no Ēdenes Dārza laikiem. Viņš pielika tikai vienu vārdu Dieva teiktajam. Ar to pietika. Tas atnesa nāvi un iznīcību. Un tas pats bija Efezā. Viens vārdušs pielikts, viens vārdušs atņemts, un šis anti-Vārda jeb antikrista gars sāka plaukt un zelt.

Vai tagad jūs to sapratāt? Tie atkal ir tie paši dvīņi. Tie atkal ir šie abi koki, kuri aug plecu pie pleca vienā augsnē, uzņem vienu un to pašu barību, dzer no viena un tā paša lietusa, tos apspīd tā pati saule. Taču viņi nāk no ATŠKIRĪGĀM sēklām. Viens koks ir PAR Dieva Vārdu, tieši tādu, kādu to iedeva Dievs, un viņš to mīl un ir paklausīgs tam. Otrs koks ir no sēklas, kas ir pret Dieva Vārdu, un izmaina To, kur vien vēlas. Tas šo dzīvo un patieso Vārdu ar savām ticības mācībām un dogmām tieši tā, kā to izdarīja Kains, kurš galu galā nogalināja Ābelu. Tomēr nebīsties, tu mazais ganāmpulciņ. Stāviet ar Vārdu. *Turiet šo Vārdu starp sevi*

un velnu; Ieva to neizdarīja, un viņa krita. Un, kad draudze atkāpjas no Vārda, viņa ieiet Sātaniskās tumsas dziļumos.

“Tev ir pacietība, tu esi grūtumu nesis Mana Vārda dēļ un neesi piekusis.” Gandrīz tas pats bija teikts otrajā pantā. Tomēr otrajā pantā šis darbs, pūles un pacietība attiecās uz šī svētā Vārda [angļu val. “Word” ar nozīmi – “Svētie Raksti jeb Bībele”–Tulk.] sargāšanu, kurš viņiem bija uzticēts. Kā viņi sargāja To no pretiniekiem! Kāds pagodinājums viņi bija Pāvilam! Taču šajā trešajā pantā viņu vajāšanas, pārbaudījumi un pacietība ir svētītā Jēzus Kristus *Vārda* [angļu val. “Name” kā personas vārds, piemēram, “mans VĀRDS ir Jānis”–Tulk.] dēļ.

Ziniet, tas nav nekas neparasts, jo tieši Vārda un Jēzus *Vārda* dēļ ienaidnieks traucas mums pakaļ kā liela straume. Šis varens Vārds, kas izpaudās dziedināšanā, zīmēs, brīnumos un citās izpausmēs, lika farizejiem brēkt, pieprasot patieso ticīgo cilvēku nāvi. Un tagad šo [Jēzus] *Vārdu*, kuru ienīda un nicināja ebreji, tagad to izsmēja šie izglītotie – viņiem nāca smiekli, iedomājoties, ka kāds varētu būt tāds muļķis, ka ticētu kādam vīram, kurš nomira un augšāmcēlās, un tagad sēd debesīs. Tā nu tur bija šie reliģiskie vajātāji, ebreji, kuri nolādēja Jēzu, Kuru viņi uzskatīja par viltus Mesiju; un tur bija arī tie otrie, kuri ar baudu smējās un sarkastiski izsmēja vēl viena jauna dieva *Vārdu*, Kurš, viņuprāt, vispār nebija nekāds dievs.

Lūk, ir vēl kaut kas, kas iesākās tanī periodā un turpināsies cauri visiem periodiem, kļūstot arvien dziļāks un tumšāks. Tas ir – cilvēku atteikšanās atzīt šo [Jēzus] *Vārdu*. To nedarīja patiesā Efezas Draudze, nebūt nē. Tie bija šie viltus apustuļi. Tas bija kāds no malas, kas centās iekļūt iekšā un samaitāt ticīgos. Efezieši šo *Vārdu* zināja un to mīlēja. Atsauciet atmiņā Efezas Draudzes pirmsākumus. Kāda neliela cilvēku grupiņa, kuri gaidīja atnākam Mesiju, izdzirdēja, ka Palestīnas tuksnesī bija uzradies kāds pravietis, kurš sauca sevi par Mesijas priekšteci un kurš kristīja ļaudis uz atgriešanos no grēkiem. Viņi pieņēma Jāņa kristību. Taču, kad pie viņiem atnāca Pāvils, viņš atklāja viņiem, ka šis pravietis bija miris un ka bija atnācis Jēzus un atdevis Savu Dzīvību kā upuri par grēku, un ka TAGAD bija atnācis Svētais Gars, lai ienāktu un piepildītu ikvienu, kas patiesi ticēs Jēzum, šim Mesijam. Kad viņi to izdzirdēja, VIŅI TIKA KRISTĪTI KUNGA JĒZUS KRISTUS *VĀRDĀ*, un, kad Pāvils bija uzlicis uz viņiem savas rokas, viņi visi piepildījās ar Svēto Garu. Viņi zināja, ko nozīmē būt paklausīgiem Vārdam un būt kristītiem Viņa (Kunga Jēzus Kristus) *Vārdā*, un tāpēc viņi zināja, ka tiks piepildīti ar Svēto Garu. Jūs nespētu izmainīt šo cilvēku nostāju. Viņi zināja patiesību (Apustuļu Darbi 19:1-7).

Viņi zināja, kāds šim [Jēzus] *Vārdam* bija spēks. Viņi redzēja, ka šis [Jēzus] *Vārds* bija tik varens, ka pat auduma gabali, ņemti no Pāvila ķermeņa un Jēzus *Vārdā* izsūtīti cietējiem, spēja šos slimos atbrīvot no visu veidu slimībām un izdzīt ļaunos garus. Šis *Vārds* darbojās tik acīmredzami apbrīnojamā veidā, ka nekrietnie Efezas ebreji mēģināja to izmantot, lai izdzītu ļaunos garus. Apustuļu Darbi 19:11-17: *“Dievs darīja neparastus brīnumus ar Pāvila rokām, tā ka pat sviedru autus un priekšautus no viņa miesas uzlika neveseliem, un slimība tos atstāja, un ļaunie gari no tiem izgāja. Daži jūdu apkārt klejojošie garu izdzinēji uzdrošinājās Kunga Jēzus Vārdu piesaukt pār tiem, kam bija ļauni gari, sacīdami: “Es jūs apsaucei tā Jēzus Vārdā, ko Pāvils sludina.” Tie, kas to darīja, bija jūdu augstā priestera Skevas septiņi dēli. Bet ļaunais gars, atbildēdams viņiem, sacīja: “Jēzu es pazīstu un par Pāvilu es zinu; bet kas jūs tādi esat?” Un cilvēks, kurā ļaunais gars mājāja, tiem uzbruka un tos visus pievārēja, tā ka tiem kailiem un ievainotiem bija jābēg no šī nama. Tas kļuva zināms visiem jūdiem un grieķiem, kas dzīvoja Efezā. Viņus visus pārņēma bailes, un viņi slavēja Kunga Jēzus Vārdu.”*

Viņi pazina svētu dzīvi, kura nebija atdalāma no šī [Jēzus] *Vārda*, jo *“lai atstājas no grēka ikviens, kurš daudzina Tā Kunga Vārdu”* (2.Timotejam 2:19). *“Šķīstieties, jūs, kas nesat Tā Kunga traukus!”* (Jesajas grāmata 52:11). *“Tev nebūs Tā Kunga, sava Dieva, Vārdu nelietīgi valkāt.”* (2.Mozus Grāmata 20:7). Šie efezieši bija KRISTIEŠI. Viņi saucās kādā *Vārdā* un šis *Vārds* bija Kristus, Kurš bija Dieva Gars viņos, un tas bija viens no viņu Kunga trīskārtīgajiem *Vārdiem*.

“...tu esi grūtumu nesis Mana Vārda dēļ un neesi piekusis.” Šie ticīgie nepūlējās ne Pāvila, ne arī kādas organizācijas labā. Viņi nebija atdevuši sevi kādām programmām vai iestādēm, lai caur tām iegūtu vērtīgus īpašumus. Viņi strādāja Tam Kungam. Viņi bija Kristus kalpi, nevis organizāciju marionetes. Viņi svētdienās negāja uz baznīcu, lai parunātu par šo [Jēzus] *Vārdu*, bet pārējo nedēļas daļu par to aizmirstu. Viņi nekalpoja šim *Vārdam* tikai un vienīgi ar mēli, nebūt nē. Viņi par to atdeva savas dzīvības.

Visu, ko viņi darīja, viņi darīja šajā [Jēzus] *Vārdā*. Viņi darbojās šinī *Vārdā*, taču, ja viņi šinī *Vārdā* nevarēja darboties, tad viņi no darbības atturējās. Tie bija debesīs sēdināti kristieši, kuru izturēšanās un uzvedība bija Tajā Kungā.

Bet tā viltus vīnogulāja grupa, kura gribēja šo [Jēzus] *Vārdu* aptraipīt, ložņāja apkārt kā zagļīgi vilki

tumsā, gaidot, lai iekļūtu iekšā un iznīcinātu. Taču Dieva svētie šos pārbaudījumus izturēja, saglabājot Vārdu un [Jēzus] *Vārdu*.

DIEVA NEAPMIERINĀTĪBA

Atklāsmes Grāmata 2:4: “*Bet Man pret tevi ir tas, ka tu esi atstājis savu pirmo mīlestību.*” Lai to saprastu, jums ir jāapzinās, ka Gars šeit runā ne tikai uz pirmajiem svētajiem no Efezas. Šis vēstījums ir visam periodam, kurš ilga apmēram 120 gadus. Tātad tas ir vēstījums visām paaudzēm tanī laika posmā. Lūk, vēsture atkal un atkal atkārtojas. Skatoties uz Israēla paaudzēm, mēs redzam, kā vienā paaudzē ir atmoda, bet nākamajā uguns liesmas jau dziest. Trešajā paaudzē ogle varbūt jau tikai nedaudz kvēlo, bet ceturtajā, iespējams, no sākotnējās liesmas vairs nav palikušas nekādas pēdas. Pēc tam Dievs šo uguni aizdedz no jauna, un atkal atkārtojas tas pats process. Šeit vienkārši apstiprinās patiesība, ka Dievam nav mazbērnu. Glābšanu nevar pārmantot caur dabisko piedzimšanu, tāpat kā nav tādas lietas kā apustuliskā pēctecība. Rakstos nekā tāda nav. Viss iesākas ar patiesi atdzimušiem ticīgajiem, taču, kad nonāk līdz nākamajai paaudzei, viņi jau vairs nav tikai parasti kristieši, bet ir jau pieņēmuši kādu konfesionālo vārdu, un tagad viņi ir baptisti, metodisti utt.. Tieši tie viņi arī ir. Viņi nav kristieši. Lai izglābtos, jums ir jāpiedzimst pēc Dieva gribas, nevis pēc cilvēka gribas. Taču tagad visi šie ļautiņi pulcējas pēc cilvēka gribas. Es nesaku, ka dažiem no viņiem attiecības ar Dievu nav kārtībā. To es nepavisam nesaku, taču šī oriģinālā liesma ir izdzisusi. Viņi jau vairs nav tie, kas agrāk.

Šī dedzīgā vēlme izpatikt Dievam, šīs alkas zināt Viņa Vārdu, šīs ilgas staigāt Garā – tas viss sāk apsīkt, un tā vietā, lai degtu ar Dievišķo uguni, draudze ir atdzisusi un kļuvusi mazliet formāla. Tieši tā toreiz notika ar efeziešiem. Viņi sāka palikt nedaudz formāli. Pilnīga nodošanās Dievam sāka apsīkt, un cilvēkus vairs pārāk neuztrauca, ko par viņiem domā Dievs, jo viņus sāka uztraukt tas, ko par viņiem domā pasaule. Bet nākošā paaudze bija tieši tāda kā Israēls. Viņi pieprasīja ķēniņu, lai būtu tādi kā citas tautas. To izdarot, viņi atraidīja Dievu. Un tomēr viņi to izdarīja. Tā ir draudzes vēsture. Kad draudze domā par pielāgošanos šai pasaulei, nevis par pielāgošanos Dievam, tad ilgi nebūs jāgaida, un jūs redzēsiet viņus pārtraucam darīt lietas, kuras viņi mēdza darīt, un sākam darīt lietas, kuras sākumā viņi nedarīja. Viņi izmaina savu ģērbšanās stilu, savu attieksmi un uzvedību. Viņi kļūst pavirši. Tieši to nozīmē vārds “Efeza”: atslābuši, straumei atdevušies.

Šis garīgās atmodas un nāves cikls vienmēr ir atkārtojies. Tikai atsauciet atmiņā šo pēdējo Dieva darbību Garā, kad vīrieši un sievietes ģērbās kā kristieši, gāja uz draudzi, visu nakti lūdza Dievu, sludināja uz ielām un nekaunējās no Gara izpausmēm. Viņi atstāja savas vecās mirušās baznīcas un pielūdza Dievu mājās vai vecās noliktavu telpās. Viņiem bija realitāte. Taču nepagāja pārāk ilgs laiks, kad viņiem sāka parādīties pietiekami daudz naudas, lai uzceltu jaunas, skaistas baznīcas. Tā vietā, lai paši dziedātu Dievam, viņi tur ielika kori. Viņi ietērpa kori mantijās. Viņi izveidoja kādu kustību, kuru vadīja cilvēks. Drīz vien viņi sāka lasīt grāmatas, kuras nepiedienējās lasīt. Viņi novāca nožogojumus, ienāca āzi un pārņēma aploku. Beidzās priecīgie izsaučieni. Beidzās Gara brīvība. Ak, formu viņi saglabāja, taču uguns bija nodzisusi, un pāri bija palicis gandrīz vai tikai pelnu melnums.

Pirms maza brītiņa es ieminējos, ka Jānis saprata, ko nozīmē mīlēt Dievu. Šis varenais mīlestības apustulis noteikti redzēja, ka draudze sāka zaudēt šo pirmo Dieva mīlestību. Pirmajā Jāņa vēstulē 5:3 viņš teica: “*Jo šī ir Dieva mīlestība, ka turam Viņa baušļus* (Viņa Vārdu).” Viena neliela atkāpšanās no šī Vārda bija solis prom no Kristus. Cilvēki saka, ka mīl Dievu, viņi iet uz baznīcu, viņi pat skaļi gavilē un priecājas, un dzied, un viņi pavada laiku brīnišķīgās emocijās. Taču, kad tas viss beidzas, tad pavērojiet, vai viņi atrodas šajā VĀRDĀ, staigājot tajā, dzīvojot tajā. Ja viņi dara visas tās lietas, taču pēc tam nedzīvo šajā Vārdā, tad viņi var stāstīt, ka mīl Dievu, taču viņu dzīves stāsta kaut ko citu. Interesanti, vai tad Jānis pirms savas nāves neredzēja daudz ko tamlīdzīgu; cilvēkus, kas teicās mīlam Dievu, bet neklausīja Viņa Vārdam? Ak, Efezas Draudze, ar tevi kaut kas notiek! Kāds mēģina kaut ko pielikt šim Vārdam vai arī atņemt no tā. Taču viņi to dara tik viltīgi, ka jūs to nevarat ieraudzīt. Viņi vēl nav izdarījuši neko tik lielu, lai tas būtu atklāti redzams. Tas notiek slepus, un viņi ienes to caur spriedelēšanu un cilvēcisko izpratni, un tas pārņems kontroli, ja vien jūs to neatgrūdisiet. Atgriezieties atpakaļ Vasarsvētku dienā, kamēr vēl nav par vēlu!

Taču, kā parasti, cilvēki neņem vērā Dieva brīdinājumus. Tā garīgās atmodas uguns, kuras pamats ir šis svētais Vārds, ir tik brīnišķīga, bet Gara izpausme ir tik svētību pilna, ka iezogas mazas bailītes, un sirdī atskan čuksts: “Kā lai mēs nosargājam šo patiesību, kura mums tagad ir? Ko lai mēs darām, lai šī atmoda turpinātos?” Lūk, tieši tad ienāk šis “antikrista gars” un čukst: “Paskatieties, tagad jums ir patiesība, pielūkojiet, ka nepazaudējat to. Organizējieties un izstrādājiet savu mācību no tā, kam jūs ticat. To visu

ierakstiet draudzes reglamentā.” Un viņi to dara. Viņi organizējas. Viņi pieliek pie Vārda. Un viņi nomirst tāpat, kā nomira Ieva, kad viņa pieņēma VIENU maldīgu vārdu. Dzīvību atnes tieši Dieva Vārds. Un svarīgi ir nevis tas, ko mēs sakām par šo Vārdu, bet gan tas, ko ir pateicis Dievs.

DIEVA BRĪDINĀJUMS

Atklāsmes Grāmata 2:5: “*Tad nu pārdomā, no kā tu esi atkritis; atgriezies un dari pirmos darbus. Bet, ja ne, tad Es nākšu pie tevis un nostumšu tavu lukturi no tā vietas, ja tu neatgriezīsies.*”

Dievs pavēl viņiem ATCERĒTIES. Acīmredzami, kaut kas viņiem bija izgājis no prāta. Viņi kaut ko bija aizmirsuši. Viņš liek, lai viņi savos prātos atgriežas uz savu sākumpunktu. Pirmā perioda sākums bija Vasarsvētku diena. Viņi bija atkrituši no tās. Viņi bija aizmirsuši, cik tā bija brīnumaina un godības pilna. Bija laiks atgriezties atpakaļ uz turieni pirmkārt jau savās domās, un pēc tam arī realitātē. Atgriezies tur, kur viņi varēja teikt: “Dzīvot man nozīmē – Kristus.” Atgriezties pie tīrības kā tajā laikā, kad bija darīšana ar Ananiju un Sappīru. Atgriezties pie durvīm, sauktām par Krāšņajām. Ak, kāds negods ir dreifēt prom no Dieva un atbalstīt rīcību, kas aptraipa Viņa *Vārdu* [Jēzus]! Lai atstājas no grēka visi, kas aplicina Viņa *Vārdu*, un lai glabā savus traukus tīrus Dievam. Paskatieties, kādi jūs reiz bijāt jūsu sirdīs un jūsu prātā, un jūsu dzīvēs. Tad atgriezties pie tā.

Bet kā lai atgriežas atpakaļ? To ceļu sauc par grēku nožēlas ceļu. Ja jau grēciniekam pie Dieva ir jānāk pa grēku nožēlas ceļu, tad vēl jo vairāk grēki ir jānožēlo šim remdenajam vai atkritējam. Atgriezties no grēkiem! Nesiet cienīgus atgriešanās augļus. Pierādiet to ar savu dzīvi. “Ja tu neatgriezīsies,” teica Dievs, “Es nostumšu tavu lukturi.” Protams! Draudze, kas atrodas tādā stāvoklī, nevar dot gaismu šai pasaulei. Tās gaisma ir kļuvusi par tumsu. Tādā gadījumā Dievs paņems prom tās uzticamo vēstnesi un uzticamos ganus un atstās viņus vienus, un viņi tā arī turpinās runāt par Kristietību, taču viņiem tās vairs nebūs.

Nekavējoties nožēlojiet grēkus! Nevilcinieties! Kā redzams, Efeza vilcinājās, jo tās mūžs nebija pārāk garš. Dieva godība ļoti strauji gāja mazumā. Nepagāja ilgs laiks, un šī pilsēta jau bija drupās. Tās slavenais templis kļuva par bezveidīgu gruvešu kaudzi. Pati zeme kļuva par purvāju, kurā dzīvoja ūdensputni; visi iedzīvotāji bija prom, izņemot dažus neticīgos kādā nolaistā ciematīnā. Tur nebija palicis pat VIENS vienīgs kristietis. Lukturis bija nostumts no savas vietas.

Lūk, tas nenozīmē, ka viņa nebūtu varējusi atgriezties no grēkiem. Tas nenozīmē, ka mēs nevaram atgriezties no grēkiem. Mēs varam. Taču tas ir jādara ātri. Tam ir jābūt patiesam sirds saucienam nožēlā uz Dievu, un tad Dievs atjaunos. Atkal atnāks godība.

NIKOLAĪTISMA SĒKLA

Atklāsmes Grāmata 2:6: “*Bet tas tev ir, ka tu ienīsti Nikolaītu darbus, ko arī Es ienīstu.*”

Un tā, pastāv divi viedokļi par to, kas bija šie Nikolaīti. Ir tādi, kas saka, ka tā bija kāda atkritēju grupa, kuras izveidotājs bija Nikolas no Antiohijas, prozelīts, kurš kļuva par vienu no septiņiem diakoniem Jeruzālemē. Viņi rīkoja pagāniskas dzīres un savā uzvedībā bija ļoti nepiedienīgi. Viņi mācīja, ka, lai valdītu pār baudkāri, sākumā caur savu personisko pieredzi ir jāiepazīst tās galējās robežas. Dabiski, ka viņi nodevās tam ar tādu aizmiršanos, ka pilnīgi un galīgi deģenerējās. Tāpēc viņi tika nosaukti divos vārdos no Vecās Derības, kuri simbolizēja šādu aplamību: Bileāms un Izebele. Tā kā Bileāms samaitāja tautu un tādā veidā viņus iekaroja, runāja, ka Nikolas izdarīja kaut ko līdzīgu. Domājams, ka šī grupa bija spiesta atstāt Efezu un esot atradusi apmešanās vietu Pergamā.

Taču problēma ar šo izskaidrojumu ir tajā, ka tā nav taisnība. Par to nav nekādu vēsturisko pierādījumu. Labākajā gadījumā tas ir nostāsts. Pieņemt šādu uzskatu, nozīmētu padarīt šo Efezas draudzes periodu tīri vēsturisku, bez saiknes ar šodien. Tā nevar būt taisnība, jo pilnīgi visam, kas sākas pirmajā draudzē, ir jāturpinās katrā periodā, kamēr beigās tas ir svētīts un Dieva pagodināts vai arī iznīcināts uguns jūrā kā nešķīstība. Lai pierādītu, ka šis nostāsts patiesībā ir pretrunā ar Rakstiem, vienkārši paskatieties Atklāsmes Grāmatā 2:2. Efezas Draudze NEVARĒJA PANEST ļaunus cilvēkus. Tādējādi viņiem tādi vienkārši bija jāizstumj ārā, jo citādi nebūtu jēgas teikt, ka viņi tos nepanesa. Ja viņi tos neizstumtu, tātad viņi tos paciestu. Lūk, sestajā pantā ir teikts, ka Efezas draudze ienīda viņu darbus. Tādā veidā šī Nikolaītu grupa bija un palika šī pirmā perioda sastāvdaļa, turpinot darīt savus darbus. Šie darbi tika ienīsti, taču šie cilvēki savu spēku nezaudēja. Te nu mēs Efezā redzam sēklas, kas turpināsies un kļūs par mācību, kura izaugs un galu galā nonāks uguns jūrā.

Kas tad īsti bija šie nikolaīti? Šis vārds ir radies no diviem grieķu vārdiem. “*Nikao*”, kas nozīmē “pakļaut”, un “*laos*”, kas nozīmē “parastie draudzes locekļi”. Tas ir acīmredzami, ka šajā agrīnajā draudzē kāds darīja kaut ko tādu, kas pakļāva parastos draudzes locekļus. Ja jau draudzes locekļi tika pakļauti, tātad bija jābūt kaut kādai “autoritātei”, kas to darīja.

Kas tad īsti bija tas, kas notika tajā draudzē, un ko Dievs ienīda? Jau paša vārda “nikolaīti” nozīme parāda, kas notika toreiz un notiek arī šodien. Cilvēki tika pakļauti tādā veidā, kas bija pilnīgā pretrunā ar Dieva Vārdu.

Lūk, lai tik tiešām varētu saprast to, ko mēs tūlīt pētīsim, man jūs ir jābrīdina: nekad neaizmirstiet, ka reliģija (jeb garīgās lietas, ja jums tā patīk labāk), sastāv no divām daļām, kuras ir savijušās kopā, taču ir pilnīgs pretstats viena otrai, kā melns un balts. Reliģija un garīgā pasaule ir cēlušās no šiem diviem kokiem, kuru saknes atradās Ēdenē. Gan Dzīvības Koks, gan arī Laba un Ļauna Atzīšanas koks atradās dārza vidū, un, neapšaubāmi, to zari bija savijušies kopā. Un Efezas Draudzē ir tas pats paradokss. Draudze sastāv no labā un no sliktā. Draudze sastāv no diviem vīnogulājiem. Tie ir kā kvieši un nezāles, kas aug plecu pie pleca, taču viens ir PATIESAIS, bet otrs ir VILTUS. Lūk, Dievs runās UZ katru no tiem, un Viņš runās PAR katru no tiem. Viņš sauks viņus par draudzi. Bet tikai izredzētie zinās, kurš ir patiesais Gars. Tikai izredzētie netiks pievilti. Mateja Evaņģēlijs 24:24: “*Jo uzstāsies viltus kristi un viltus pravieši un darīs lielas zīmes un brīnumus, lai pieviltu, ja iespējams, arī izredzētos.*” Tātad jau toreiz, šajā agrīnajā draudzē (ļoti īsā laika posmā pēc Vasarsvētku dienas) šim viltus vīnogulājam izdevās savīties ap Patieso Vīnogulāju, un mēs pamanām šos nikolaītu darbus. Un šis gars vienmēr atradīsies cīņā pret Patieso Vīnogulāju, līdz tam laikam, kad Dievs to iznīcinās. Vai tagad jūs to sapratāt?

Labi. Un tā, kāds bija šis draudzes garīgais klimats? Tā bija atstājusi savu pirmo mīlestību. Mums atklājās, ka atstāt pirmo mīlestību (kas bija Dieva Vārds) nozīmēja atkrist no tās pirmavota – Vasarsvētku dienas. Vienkāršā valodā runājot, tas nozīmē, ka šai draudzei draudēja briesmas pazaudēt Svētā Gara vadību un kontroli. Tieši tā tas notika, kad Mozus bija izvedis Israēlu no Ēģiptes. Dieva metode bija vest viņus ar uguns mākonī, ar pravietisku vārdu, brīnumiem, zīmēm un Dieva dotiem brīnumdariem. Tas bija jāsteno Dieva izredzētiem, Dieva ieceltiem, Dieva sagatavotiem un Dieva sūtītiem vīriem; ar visu nometni, pakļautu Svētā Gara darbībai. Bet viņi sacēlās un pieprasīja instrukcijas un ticības mācības, lai vadītos pēc tām. Pēc tam viņi pieprasīja ķēniņu. Pēc tam viņi sagribēja būt tādi paši kā šī pasaule, un viņi aizgāja pilnīgā atkrišanās un aizmirstībā. Tieši tāpat iesākās pirmais draudzes periods, un kļuvis aizvien sliktāk un sliktāk, līdz Svētais Gars tiks pilnībā atraidīts, un Dievam nāksies cilvēkus iznīcināt.

Paskatieties, kā tas iesākās šajā agrīnajā draudzē. To sauca par “darbiem”. Pēc tam tas kļuva par mācību. Vēlāk tas kļuva par normu. Vēlāk tas kļuva par nelokāmu noteikumu. Beigu beigās tas guva virsroku, un Dievs tika pastumts malā. Ak, tas iesākās ar mazumiņu, tik klusiņām, tik nekaitīgi. Tas izskatījās tik labs, tik saprātīgs. Tad tas satvēra un kā pitons aizžņaudza elpu, un nobeidza visu garīgumu, kāds vien bija draudzē. Ak, šis viltus vīnogulājs ir viltīgs. Tas ir kā gaismas eņģelis līdz brīdim, kad tu nonāc viņa rokās. Lūk, es vēlos pateikt, ka es ticu vadībai, taču es neticu cilvēciskajai vadībai. Es ticu Svētā Gara vadībai, kas atnāk caur Vārdu. Tāpat es ticu, ka Dievs draudzē ir ielicis vīrus, kuriem ir Svētā Gara dāvanas; un viņi uzturēs draudzi kārtībā. Tam es ticu. Tāpat es ticu, ka draudzi pārvalda vīri, kurus uzņemties vadību sūta Dievs. Taču tā ir pārvaldīšana CAUR VĀRDU, tāpēc patiesībā valda nevis cilvēki bet DIEVA GARS, jo Vārds un Gars ir VIENS. Vēstule Ebrejiem 13:7: “*Piemīniet savus vadītājus, kas jums Dieva Vārdu runājuši; vērodami viņu dzīves galu, sekojiet viņu ticībai!*”

Bet tagad paskatieties, kas toreiz notika. Šis viltus vīnogulājs pieņēma spēkā un mācīja, ka cilvēciskā vadība – tas ir pareizi. Tas mācīja, ka pār draudzi vajag valdīt. Tas mācīja par kontroli pār cilvēkiem, taču tā vietā, lai darītu to pēc Dieva plāna, viņi vienkārši sagrāba pārvaldi un paši piešķīra sev visu garīgo varu, kļūstot par svētu garīdzniecību, kas stāv starp Dievu un cilvēkiem. Viņi atgriezās Ārona [Vecās Derības] sistēmā. Viņi kļuva par antikristu, jo viņi aizvāca Viņa starpniecību (1. Timotejam 2:5) un uzspieda savējo. Dievs to ienīda. Efezieši to ienīda, un to ienīdīs arī katrs patiesi ticīgais. Ir jābūt aklam kā kurmim, lai neredzētu, ka tas pats notika visos periodus, bet šodien ir sliktāk nekā jebkad agrāk. Tā bija organizācija. Tas sašķēla cilvēkus. Dieva ļaudīm ir jābūt vienotiem, jo VIENĀ Garā viņi VISI ir kristīti par vienu miesu, un KATRAM ir jābūt Svētā Gara vadītam, un KATRAM ir jāpiedalās Dieva pielūgsmē. Taču cilvēki gribēja būt augstāki par citiem, tāpēc viņi pārņēma kontroli, un bīskapi kļuva par arhibīskapiem, un ar saviem iespaidīgajiem tituliem viņi apgāja Dieva Vārdu un mācīja paši savas doktrīnas. Viņi panāca, lai cilvēki viņiem pakļaujas, līdz pienāca laiks, kad viņu pielūgsmes veids bija zaudējis jebkuru līdzību ar pirmajām dienām pēc Vasarsvētku dienas. Šie darbi bija sākums apustuliskajai pēctecībai. No apustuliskās pēctecības bija viens ērts un ātrs solis uz “piederību draudzei” kā glābjošās žēlastības līdzekli. Vārds tika

degradēts līdz ticības mācībai. Antikrists, caur savu garu, uzkundzējās pār draudzi.

Paskatieties uz to šodien. Ja jūs izlasīsit Apustuļu Darbus 2:4 tā, kā daži to lasa, tad jums iznāks šādi: "Un kad pienāca Vasarsvētku Diena, ieradās garīdznieks ar vafelīti un sacīja: "Izbāz savu mēli." Viņš uzlika uz tās vafelīti, un pats iedzēra viņa malciņu un teica: "Tagad tu esi saņēmis Svēto Garu". Neiedomājami? Tieši līdz tam šodien ir nonācis nikolaītisms. Viņi saka: "Neuztraucieties par to, kas ir teikts Dieva Vārdā. Jūs nevarat to saprast. Mums tas ir jums jāizskaidro. Turklāt Bībele vēl nav pabeigta. Viņai ir jāmainās līdz ar laiku, un mēs jums pastāstīsim par šīm izmaiņām." Kādā pretrunā tas ir ar Dieva Vārdu, kurš vienmēr, kad rodas rodas pretrunas ar patiesību, nelokāmi apgalvo: "*Jo Dievs ir patiess, bet ikviens cilvēks melkulis.*" Debesis un zeme zudīs, bet IKVIENS Dieva VĀRDS piepildīsies. Tādā veidā cilvēkus ved cilvēki, kuri uzdrošinās būt tie, kas viņi nav. Viņi saka, ka viņi ir Kristus vikāri, taču patiesībā viņi ir antikrists.

Lūk, vēl viens skumjš stāsts. Tas ir stāsts par ūdens kristībām. Jēzus laikā un pēc Vasarsvētku dienas cilvēkus pagremdēja ūdenī. To neviens nevar noliegt. Izglītoti vīri saka, ka toreiz viņi tik vien kā aplēja cilvēkus ar ūdeni, jo daudzviet viegli varēja atrast nelielas bedrītes ar ūdeni. Un, kad viņi lej uz tiem ūdeni, tad viņi dara to Tēva un Dēla, un Svētā Gara *Vārdā*, it kā šie tituli būtu īstie vārdi un it kā būtu trīs Dievi viena vienīga vietā. Taču paliec tajā organizācijā un pamēģini sludināt patiesību par pagremdēšanu Kunga Jēzus Kristus *Vārdā*, un tevi izlikīs aiz durvīm. Tu nevarētu būt Dieva vadīts un palikt tur. Tas nav iespējams.

Lūk, Pāvils bija pravietis, kuru bija apmācījis Svētais Gars. Ja Pāvils kristīja Kunga Jēzus Kristus *Vārdā* un sacīja, ka ikviens, kas dara ne tā, kā viņš ir sludinājis, būs nolādēts, tad ir laiks atmesties un ieraudzīt, ka draudzi vairs nekontrolē Svētais Gars, bet to kontrolē nikolaīti. Apustuļu Darbi 20:27-30. "*Jo es neesmu kavējis jums sludināt Dieva prātu pilnībā. Tāpēc sargait paši sevi un visu ganāmo pulku, kurā Svētais Gars jūs iecēlis par sargiem ganīt Dieva draudzi, ko Viņš pats ar Savām asinīm ieguvis par īpašumu. Es zinu, ka pēc manas aiziešanas pie jums iebruks plēsīgi vilki, kas nesaudzēs ganāmo pulku. No jūsu pašu vidus celsies vīri, ačgārnības runādami, lai aizrautu mācekļus sev līdz.*"

Pāvils redzēja to tuvojamies. Viņš brīdināja draudzi par šo viltīgo garīdzniecību, kura atnāks un gūs virsroku ar savām viltus mācībām. Viņš zināja, ka viņi ieviesīs tādu pielūgsmes veidu, kurš vispār nepieļauj cilvēkiem piedalīties Svētā Gara kalpošanā. Un pat šodien to vidū, kuri apgalvo, ka viņi ir brīvi un piepildīti ar Garu, draudzes locekļiem nav pārāk lielas brīvības. Labākais, ko redzam, ir daži sludinātāji, kas ar iedvesmu sludina, kamēr ganāmpulks vienkārši sēž un cenšas to sagremot. Cik ļoti tas atšķiras no Pāvila teiktā, ka tad, kad visi sanāca kopā, visi bija Gara vadīti, un visi piedalījās Garīgajā pielūgsmē.

Bet kopumā draudze tā arī nav ņēmusi vērā šo mācību ne no Rakstiem, ne no vēstures. Katru reizi, kad Dievs dāvā Svētā Gara apciemojumu un cilvēki kļūst brīvi, pēc kāda laiciņa viņi no jauna sevi sasaista ar to pašu, no kā bija izkluvuši. Kad Lutērs izgāja no katolicisma, cilvēki kādu laiciņu bija brīvi. Bet kad viņš nomira, cilvēki vienkārši organizēja to, kam viņš, pēc viņu domām, ticēja, un izveidoja paši savas mācības un idejas, un neatzina nevienu, kas nepiekrita viņu teiktajam. Viņi atgriezās tieši katolicismā, tikai nedaudz atšķirīgā formā. Un šodien daudzi luterāņi ir gatavi pilnībā atgriezties tur, no kurienes viņi izgāja.

O, jā! Tai vecajai netiklei no Atklāsmes Grāmatas 17. nodaļas bija daudzas meitas. Šīs meitas ir tieši tādas kā māte. Tās noliek malā Vārdu, noliedz Dieva Gara darbu, pakļauj draudzes locekļus un panāk, ka draudzes locekļi var pielūgt Dievu tikai un vienīgi caur viņām vai pēc viņu šablona – tas nav nekas cits kā neticības programma, kas nāk no paša sātana.

Kur gan, ak, kur garīgi atrodami mēs? Mēs esam tumsas tuksneši. Cik tālu mēs esam aizklīduši no šīs pirmās draudzes! Vasarsvētku diena nekur vairs nav redzama, un Vārdu nekur vairs nevar atrast. Apustuliskā pēctecība, kuras šodien ir papildnam, Vārdā nav atrodama. Tas ir cilvēka izgudrojums. Tas nelikumīgi aizstāj patiesību, ka draudzē Savus līderus ir iecēlis DIEVS un NEVIS CILVĒKS. Pēteris pat Romā nekad nebija. Tomēr viņi melo un saka, ka viņš bija. Vēsture pierāda, ka viņš nebija vis. Ir tādi cilvēki, kas lasa vēsturi, taču parausta plecus un turpina ticēt šiem meliem. Kur Dieva Vārdā jūs varat atrast šādu "Kristus vietnieku"? Neviens nevar ieņemt Viņa vietu, tomēr tas ir izdarīts, un cilvēki to atzīst par pareizu. Kur jūs atradīsiet, ka Dievs pieņem šādu "papildinātu atklāsmi", jo īpaši, ja šī atklāsmē ir pretrunā tai, kas jau ir dota? Tomēr viņi to pieņem un paļaujas uz to. No kurienes ir ņemta "šķīstītava"? No kurienes ir ņemta "mesa"? No kurienes ir ņemts "maksā naudu, lai tiktu ārā no elles"? Vārdā nekā tāda nav, bet cilvēki to ielika paši savās grāmatās un caur to uzkundzējās pār cilvēkiem, valdot pār viņiem ar baiļu palīdzību. No kurienes ir ņemts, ka "cilvēkam ir vara piedot mūsu grēkus, it kā viņš būtu Dievs"? Izteiciens "plēsīgi vilki" nav pietiekami spēcīgs, lai viņus aprakstītu. Nikolaītisms, organizācija, cilvēks valda pār cilvēku!

Atgriezieties pie Dieva! Nožēlojiet grēkus, pirms nav par vēlu! Paskatieties, ko uz sienas raksta roka. Tā raksta spriedumu. Tāpat kā svēto trauku apgānīšana izsauca Dieva dusmas, tā tagad ir apgānīts svētais Vārds, Gars ir apbēdināts, un Dieva tiesa ir šeit, pie pašām durvīm. Nožēlojiet! Nožēlojiet grēkus! Atgriezieties Vasarsvētku dienā. Atgriezieties pie Svētā Gara vadības. Atgriezieties pie Dieva Vārda, jo kāpēc gan jums mirt?

GARA BALSS

Atklāsmes Grāmata 2:7: “*Kam ausis, tas lai dzird, ko Gars saka draudzēm: tam, kas uzvar, Es došu ēst no Dzīvības Koka, kas ir Dieva paradīzē.*”

“*Kam ausis, tas lai dzird, ko Gars saka draudzēm.*” Šos vārdus varbūt dzirdēs vai lasīs veseli miljoni. Taču cik daudzi no viņiem tajos ieklausīsies? To mēs nezinām. Bet tas, kurš uzmanīgi ieklausīsies un vēlēsies izprast patiesības vārdus, redzēs, kā Dieva Gars viņu apgaismos. Ja jūsu ausis ir atvērtas Vārdam, tad Dieva Gars šo Vārdu jums padarīs reālu. Lūk, tā ir Gara darbība. Es varu jums iemācīt patiesību, taču, ja jūs neatvērsiet savas ausis, lai to dzirdētu, un jūsu sirdi, lai to pieņemtu, tad atklāsmi jūs nedabūsiet.

Lūk, ievērojiet, ir teikts, ka Gars runā uz draudzēm. Tas ir daudzskaitlī, nevis vienskaitlī. Gars nelika Jānim to rakstīt tikai kādai vietējai Efezas Draudzei vai arī tikai pirmajam periodam. Tas ir rakstīts visiem draudzes periodiem. Taču šī ir sākuma draudze, tāpēc tā ir kā Mozus Pirmā Grāmata. Tas, kas iesākās Mozus Pirmajā grāmatā, ir spēkā viscaur Vārdam un galu galā noslēdzas Atklāsmes Grāmatā. Tādējādi šī draudze, kas iesākas Apustuļu Darbos, ir Dieva plāns visiem periodiem, līdz tā noslēdzas Lāodikejas Periodā. Esiet uzmanīgi. Lai tajā ieklausās katrs periods, jo šeit notiekošais ir tikai sākums. Šis kociņš, kas tika iestādīts, turpinās augt. Tas augs cauri visiem periodiem. Tieši tāpēc šī vēsts attiecas uz katru Kristieti katrā periodā, līdz pat Jēzus atnākšanas laikam. Jā, tā tas ir, jo tā saka Gars. Āmen.

APSOLĪTĀ ATLĪDZĪBA

Atklāsmes Grāmata 2:7, “*...tam, kas uzvar, Es došu ēst no Dzīvības Koka, kas ir Dieva paradīzes vidū.*” [Latv. Bībele: “*...Dieva paradīzē*”–Tulk.] Tā ir gaidāmā atlīdzība visiem uzvarētājiem visos periodos. Kad būs izskanējis pēdējais sauciens uz cīņu, kad būs nolikts mūsu bruņojums, tad mēs atpūtīsimies Dieva paradīzē un mūsu daļa būs Dzīvības Koks, uz visiem laikiem.

“Dzīvības Koks.” Vai tad tas nav brīnišķīgs izteiciens? Trīs reizes tas ir minēts Pirmajā Mozus grāmatā un trīs reizes Atklāsmes grāmatā. Visās sešās vietās tas ir tas pats koks, un visur tas simbolizē vienu un to pašu.

Bet kas tad ir šis “Dzīvības Koks”? Nu, visupirms mums vajadzētu zināt, ko simbolizē pats vārds “koks”. Ceturtajā Mozus grāmatā 24:6 Bileāms, aprakstot Israēlu, sacīja, ka viņi bija “*kā alvejas koki, ko Tas Kungs pats ir stādījis*”. Viscaur Svētajos Rakstos koki apzīmē cilvēkus, kā tas ir teikts pirmajā Psalmā. Tādējādi šim Dzīvības Kokam ir jābūt Dzīvības Personai, bet tas ir Jēzus.

Un tā, Ēdenes Dārza vidū atradās divi koki. Viens bija Dzīvības Koks, bet otrs bija Laba un Ļauna Atzīšanas koks. Cilvēkam bija jādzīvo caur Dzīvības Koku; bet viņš nedrīkstēja pieskarties tam otram kokam, jo tad viņš mirtu. Taču cilvēks nobaudīja no šī otra koka un, kad viņš to izdarīja, tad viņā caur viņa grēku ienāca nāve, un viņš tika atšķirts no Dieva.

Un tā, šis koks tur Ēdenes Dārzā, šis Koks, kurš bija dzīvības avots, bija Jēzus. Jāņa Evaņģēlijā no sestās līdz astotajai nodaļai Jēzus runā par Sevi kā par Mūžīgās Dzīvības avotu. Viņš nosauca Sevi par Maizi no debesīm. Viņš runāja par Sevis atdošanu un ka, ja cilvēks no Viņa ēdīs, viņš nekad nemirs. Viņš apgalvoja, ka Viņš pazina Ābrahamu, un, ka pirms vēl Ābrahams tapa, Viņš BIJA. Viņš pravietoja, ka Viņš Pats dos viņiem dzīvo ūdeni un ka ikvienam, kurš šo ūdeni dzers, vairs nekad neslāps, un viņš dzīvos mūžīgi. Viņš parādīja sevi kā VARENAIS “ES ESMU”. Viņš ir šī Dzīvības Maize, šī Dzīvības Aka, šī Mūžīgā Persona, šis DZĪVĪBAS KOKS. Viņš bija tur Ēdenē, dārza vidū, tāpat kā Viņš būs Dieva paradīzes vidū.

Ir tādi, kas uzskata, ka šie divi koki bija vienkārši vēl divi koki, kas bija līdzīgi visiem pārējiem kokiem, kurus šajā dārzā bija ielicis Dievs. Taču tie, kas studē uzmanīgi, zina, ka tā tas nav. Kad Jānis Kristītājs pasludināja, ka cirvis jau ir pielikts pie visu koku saknēm, viņš nerunāja par parastajiem kokiem, bet gan par garīgajiem principiem. Lūk, pirmajā Jāņa vēstulē 5:11 ir teikts: “*Un šī ir tā LIECĪBA, ka Dievs mums ir devis mūžīgu dzīvību, un šī dzīvība ir Viņa Dēlā.*” Jāņa Evaņģēlijā 5:40 Jēzus teica: “*Bet jūs*

negribat nākt pie Manis, lai iegūtu dzīvību.” Tādā kārtā šī liecība, Dieva Vārds, skaidri un gaiši izskaidro, ka DZĪVĪBA, MŪŽĪGĀ DZĪVĪBA atrodas DĒLĀ. Nekādas citas vietas nav. Pirmā Jāņa vēstule 5:12: *“Kam Dēls ir, tam ir DZĪVĪBA, kam Dieva Dēla nav, tam NAV dzīvības.”* Lūk, tā kā šo liecību nedrīkst izmainīt – tai ko pielikt vai no tās ko atņemt – tādā gadījumā tā nemainīgi apgalvo, ka DZĪVĪBA ATRODAS DĒLĀ. Ja jau tas ir tā, tad šim KOKAM, kas atradās DĀRZĀ, IR JĀBŪT JĒZUM.

Labi. Ja jau šis Dzīvības Koks ir persona, tad Laba un Ļauna atzīšanas koks ARĪ ir persona. Citādi nemaz nevar būt. Tādā veidā šī Taisnīgā persona un šī Ļaunā persona tur stāvēja plecu pie pleca Ēdenes Dārza vidū. Ecēhiēla 28:13: *“Tu (sātan) biji Ēdenē, Dieva dārzā.”*

Lūk, kur mēs saņemam šo patieso atklāsmi par “Čūskas sēklu [pēcnācēju]”. Šeit ir tas, kas patiesībā notika Ēdenes Dārzā. Vārds saka, ka Sātans pievīla Ievu. Patiesībā sātanu viņu pveda. Pirmajā Mozus grāmatā 3:1 ir teikts: *“Bet čūska bija visviltīgākais [Angļu Bībelē vārds “čūska” ir vīriešu dzimtē–Tulk.] no visiem lauku zvēriem, ko Dievs Tas Kungs bija radījis.”* Šis zvērs bija tik līdzīgs cilvēcisai būtnei (kaut arī tas bija tikai dzīvnieks), ka viņš spēja domāt un runāt. Viņš bija stāvus staigājošs radījums, kaut kas pa vidu starp šimpanzi un cilvēku, taču tuvāks cilvēkam. Viņš bija tik līdzīgs cilvēkam, ka viņa sēkla varēja sajaukties un sajaukā ar to, kas no sievietes, un viņa kļuva grūta. Kad tas notika, Dievs čūsku nolādēja. Viņš izmainīja katru čūskas ķermeņa kaulu tā, ka viņam jau nācās ložņāt kā čūskām tagad. Lai zinātne mēģina darīt visu, ko vien vēlas, taču šo pazudušo ķēdes posmu tai neatrast, Dievs par to parūpējās. Cilvēks ir gudrs, un viņš redz cilvēka radniecību ar dzīvnieku, un viņš mēģina to pierādīt ar evolūcijas palīdzību. Nekādas evolūcijas vispār nav, taču notika cilvēka un dzīvnieka sajaukšanās. Tas ir viens no Dieva noslēpumiem, kurš ir bijis apslēpts, bet nu tas ir atklājies. Tas notika toreiz Ēdenes vidū, kad Ieva novērsās no Dzīvības, lai pieņemtu Nāvi.

Pievērsiet uzmanību tam, ko Dievs viņiem pateica šajā dārzā. Pirmā Mozus grāmata 3:15, *“Un es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu sēklu un viņas Sēklu!”* [Angļu valodā vārds “seed” jeb “sēkla” nozīmē “pēcnācējs”; jaunajā Latv. Bībelē tiek izmantots vārds “pēcnācējs”, bet vecajā Bībeles tulkojumā vārds “dzimums”, piem. Gal.3:16, 1.Moz.22:18.–Tulk.] – *viņš tev sadragās galvu, bet tu viņam sadzelsi papēdi!*” Ja mēs uzticamies Vārdam, kas saka, ka sievietei bija Sēkla [Pēcnācējs], tad arī čūskai noteikti bija jābūt sēklai. Ja sievas Sēkla [Pēcnācējs] bija vīriešu kārtas bērns, kas atnāca bez vīrieša līdzdalības, tad čūskas sēklai [pēcnācējam] ir jābūt pēc tā paša parauga, un tātad – ir jāpiedzimst citam tēviņam, *bez cilvēka-tēviņa starpniecības*. Katrs studējošais zina, ka Sievas sēkla bija Kristus, Kurš atnāca ar Dieva starpniecību, bez cilvēciskiem dzimumsakariem. Tāpat ir labi zināms, ka šis paredzējums par čūskas galvas sadragāšanu īstenībā bija pravietojums, kas pateica, ko pie krusta pret sātanu paveiks Kristus. Tur uz krusta Kristus sadragāja sātanu galvu, kamēr sātanus sadragāja Tā Kunga papēdi.

Šī Svēto Rakstu daļa ir atklāsmē par to, kā zemē tika iesēta sātanu burtiskā sēkla. Tāpat evaņģēlista Lūkas pierakstos 1:26-35 ir precīzi izklāstīts tas, kā sievas Sēkla [Pēcnācējs] materializējās, bez vīrieša starpniecības. *“Bet sestajā mēnesī eņģeli Gabriēlu Dievs sūtīja uz Galilejas pilsētu Nacareti pie jaunavas, kas bija saderināta vīram, kam vārds Jāzeps, no Dāvida cilts, un jaunavas vārds bija Marija. Un eņģelis, pie viņas ienācis, sacīja: “Esi sveicināta, tu apžēlotā, Tas Kungs ar tevi!” Bet viņa iztrūkās par viņa valodu un domāja pie sevis: kas tas par sveicienu? Un eņģelis sacīja: “Nebīsties, Marija, jo tu zēlastību esi atradusi pie Dieva. Un redzi, tu tapsi grūta savās miesās un dzemdēsi Dēlu, un sauksi Viņa vārdu: JĒZUS. Tas būs liels, un Viņu sauks par Visaugstākā Dēlu, un Dievs Tas Kungs Tam dos Viņa tēva Dāvida troni, un Viņš valdīs pār Jēkaba namu mūžīgi, un Viņa valstībai nebūs gala.” Bet Marija sacīja eņģelim: “Kā tas var notikt? Jo es vīra neapzinu.” Tad eņģelis atbildēja un uz to sacīja: “Svētais Gars nāks pār tevi, un Visaugstākā spēks tevi apēnos, tāpēc Tas, kas no tevis dzims, būs svēts un taps saukts Dieva Dēls.””*

Glūži kā sievas Sēkla burtiskā nozīmē bija Dievs, Kurš atveidoja (reproducēja) Pats Sevi cilvēcisajā miesā, tā arī čūskas sēkla bija tā tiešā metode, caur kuru sātanu atklāja, kā atvērt šīs durvis ieiešanai cilvēku dzimumā. Sātans nevarēja atveidot sevi tā, kā Sevi atveidoja (reproducēja) Dievs (jo sātanu ir tikai RADĪTA garīgā būtne), tāpēc I. Mozus grāmata stāsta par to, kā viņš izveidoja savu sēklu un ievadīja jeb injicēja sevi cilvēku dzimumā. Tāpat atcerieties, ka sātanu tiek saukts par “čūsku”. Tagad mēs runājam par viņa sēklu jeb viņa injicēšanos cilvēku dzimumā.

Vēl pirms Ādams miesīgi atzina Ievu, čūska jau bija viņu atzinis. Un šīs darbības rezultātā piedzima Kains. Kains bija (piedzimis no, radies no) no šī “Ļaunā” (Pirmā Jāņa vēstule 3:12). Svētais Gars Jānī nevarētu vienā vietā nosaukt Ādamu par “Ļauno” (jo tieši tas viņš būtu, ja viņš būtu Kaina tēvs), bet citā vietā nosaukt Ādamu par “Dieva Dēlu”, par kādu viņš bija radīts (Lūkas Evaņģēlijs 3:38). Kains pēc sava rakstura bija tāds pats kā viņa tēvs – nāves nesējs, slepkava. Viņa atklātā nepakļaušanās Dievam, satiekoties ar Visuvareno, saskaņā ar Pirmo Mozus grāmatu 4:5,9,13-14, parāda viņa absolūti ne-cilvēcisās īpašības,

kuras, šķiet, pārspēj jebkuru aprakstu Bībelē par sadursmi starp sātanu un Dievu. *“Bet Kainu un viņa upuri Dievs neuzlūkoja. Tad Kains iededzās bardzībā, un viņa vaigs raudzījās nikni. Un Dievs sacīja uz Kainu: “Kur ir Ābels, tavs brālis?” Tas atbildēja: “Es nezinu; vai tad es esmu sava brāļa sargs?” Tad Kains sacīja Dievam: “Mans noziegums ir tik liels, ka es to nespēju panest. Lūk, Tu šodien mani esi padzinis no zemes virsus, un Tavu acu priekšā man jāpaslēpjas; tekulis un bēgulis es virs zemes esmu kļuvis, un katrs, kas mani atradīs, mani nokaus.””*

Pievērsiet uzmanību, cik precīzi Dieva pierakstos ir atainota Kaina, Ābela un Seta piedzimšana. Pirmā Mozus grāmata 4:1-2: *“Tad cilvēks atzina Ievu, savu sievu, un tā tapa grūta un dzemdēja Kainu, sacīdama: “Es esmu ieguvusi zēnu ar Tā Kunga palīdzību.” Un vēl viņa dzemdēja tā brāli Ābelu...”* Pirmā Mozus grāmata 4:25: *“Un Ādams vēlreiz atzina savu sievu, un tā viņam dzemdēja dēlu un nosauca tā vārdu: Sets...”* Piedzima TRĪS dēli no DIVIEM miesīgas atzišanas aktiem no Ādama puses. Tā kā Bībele ir precīzs un pilnīgs Dieva Vārds, tad tā nav kļūda, bet gan fakts, lai mūs apgaismotu. Tā kā no DIVIEM Ādama aktiem piedzima TRĪS dēli, ir NEPĀRPROTAMI saprotams, ka VIENS no šiem trim bērniem NEBIJA Ādama dēls. Dievs to ir pierakstījis tieši šādā veidā, lai mums kaut ko parādītu. Patiesība šeit slēpjas tajā, ka Ievas klēpī bija DIVI dēli (dvīņi) no ATSEVIŠĶĀM apaugļošanas reizēm. Viņa gaidīja dvīņus, Kaina ieņemšana notika neilgi pirms Ābela ieņemšanas. Vai jūs redzat, ka tie atkal ir šie DVĪŅI? Teicams simbols, kā vienmēr. Tiem, kuri domā, ka tas nav iespējams, lai viņiem top zināms, ka medicīnas vēsturē ir ļoti daudz gadījumu, kad sievietes ir bijušas stāvoklī ar dvīņiem, kuri bija no atsevišķām olšūnām un atsevišķām apsekošanām, un šo olšūnu apaugļošana bija notikusi ar vairāku dienu intervālu. Un NE TIKAI TAS VIEN, bet daži ieraksti parāda, ka dvīņu tēvs nebija tikai viens vīrietis. Nesen visu pasauli aplidoja ziņa par kādu norvēģu māti, kura tiesājās ar savu vīru, lai saņemtu uzturlīdzekļus sev un saviem dvīņiem, no kuriem viens bija balts, bet otrs melns. Viņa atzinās, ka viņai bija mīļākais – kāds nēģeris. Starp abām ieņemšanām bija apmēram trīs nedēļu starpība. Boumontā, Teksasas štatā, 1963. gadā ir pierēģistrēts vēl viens šāds gadījums, kad ieņemšana bija notikusi ar daudzu dienu starpību, faktiski pat nonāca līdz tam, ka šī sieviete dzemdībās gandrīz nomira kopā ar vienu no bērniem.

Un tā, kāpēc tam bija jānotiek šādi? Kāpēc gan čūskas sēklai [pēcnācējam] bija jāatnāk tādā veidā? Cilvēks bija radīts Dievam. Cilvēkam bija jābūt Dieva templim. Cilvēks bija Dieva (Svētā Gara) dusas vieta, templis. Apustuļu Darbi 7:46-51: *“Tas iemantoja Dieva žēlastību un lūdza, kaut Viņš atļautu viņam gādāt mājokli Jēkaba Dievam. Salamans uzcēla Viņam namu. Bet Visuaugstākais nedzīvo rokām darinātos namos, kā praviētis saka: debesis ir Mans goda krēsls un zeme Manu kāju pamesls; kādu namu jūs Man uztaisīsīt, saka Tas Kungs, vai kur ir Mana dusas vieta? Vai Mana roka nav to visu darinājusi? – Jūs, stūrgalvi, ar nešķīstām sirdīm un nedzirdīgām ausīm, jūs vienmēr pretojaties Svētajam Garam, kā jūsu tēvi, tā arī jūs.”*

Sātans to vienmēr ir zinājis. Arī viņš vēlas mājot cilvēkā tāpat, kā to dara Dievs. Taču Dievs šīs tiesības ir rezervējis Sev. Sātans to nevar izdarīt. Vienīgi Dievs varēja atnākt cilvēciskā ķermenī. Sātans nevarēja un nekad nevarēs to izdarīt. Viņam nav dots radīšanas spēks. Vienīgais veids, kā sātans varēja piepildīt savas vēlmes, bija ieiet čūskā Ēdenes Dārzā, tāpat kā viņš caur ļaunajiem gariem iegāja cūkās Gerazā. Dievs dzīvniekos neieiet; bet sātans to var, un viņš to darīs, lai piepildītu savus nolūkus. Viņš nevarēja dabūt bērnu pa tiešo caur Ievu, kā Dievs caur Mariju, tāpēc viņš iegāja čūskā un tad pievīla Ievu. Viņš Ievu paveda, un caur viņu Sātanam pastarpināti piedzima bērns. Kainā izpaudās visas sāтана garīgās īpašības un čūskas dzīvnieciskās (jutekliskās, miesiskās) īpašības. Ne velti Svētais Gars pateica, ka Kains bija no ļaunā, tā ir taisnība.

Tagad es vēlos izskatīt dažus mums zināmus pierādījumus, lai parādītu, ka starp cilvēku un dzīvnieku ir skaidra radniecība. Tā ir fiziska lieta. Vai jūs zināt, ka var paņemt embrija šūnas no vēl nepiedzimuša (dzīvnieka) embrija un injicēt tās cilvēkā? Tādā gadījumā, ja tās būs vairogdziedzera šūnas, tās dosies taisni uz cilvēka vairogdziedzeri, nieru šūnas – taisni uz cilvēka nierēm. Vai spējat aptvert, cik tas ir apbrīnojami? Kaut kāds intelekts virza šīs dzīvnieka šūnas tieši uz īsto vietu. Šis intelekts atpazīst šīs šūnas un ieliek tās precīzi īstajā vietā. Starp cilvēku un dzīvnieku ir radniecība. Viņi nevar sajaukties un radīt pēcnācējus, to jau ir mēģinājuši darīt. Taču toreiz Ēdenes dārzā šī sajaukšanās notika, un to pierāda tas, ka joprojām pastāv šī ķīmiskā radniecība. Tāpēc ka toreiz Ēdenē čūska bija stāvus staigājošs radījums. Viņš bija līdzīgs cilvēkam. Viņš bija teju vai cilvēks. Sātans izmantoja čūskas fiziskos dotumus, lai caur viņu pieviltu Ievu. Pēc tam Dievs sagrāva šo čūskas struktūru. Neviens cits zvērs ar cilvēku sajaukties nevar, taču radniecība ir saglabājusies.

Tagad, kad esam aizgājuši tik tālu, ļaujiet man pamēģināt sakārtot jūsu domas par šo tematu, lai jūs, tāpat kā es, spētu ieraudzīt šo nepieciešamību iedziļināties šajā “mācībā par čūskas sēklu”. Mēs sākam ar faktu, ka šī dārza vidū atradās DIVI koki. Dzīvības Koks bija Jēzus. Otrs koks neapšaubāmi bija sātans,

spriežot pēc tā augļa, ko deva šis koks. Un tā, mēs zinām, ka šiem abiem kokiem bija kaut kāds sakars ar cilvēku, pretējā gadījumā tie nekad tur nebūtu nolikti. Tiem katrā ziņā bija jābūt daļai no Dieva suverēnā plāna un mērķa attiecībā uz cilvēci un Viņu Pašu, pretējā gadījumā mēs Dievu nevarētu saukt par viszinošu. Pagaidām viss ir pareizi, vai ne? Un tā, Vārds pavisam noteikti rāda, ka vēl PIRMS pasaules radīšanas Dieva mērķis bija dalīties Savā Mūžīgajā Dzīvībā ar cilvēku. Vēstule Efeziešiem 1:4-11: *“Viņā Tas mūs pirms pasaules radīšanas izredzējis, lai mēs būtu svēti un nevainojami Viņa priekšā mīlestībā. Pēc Savas gribas labā nodoma Viņš jau iepriekš nolēmis, ka mums būs Viņa bērniem būt caur Jēzu Kristu, par slavu Viņa augstajai žēlastībai, ar ko Tas mūs apveltījis Savā mīļotajā Dēlā. Viņā mums dota pestīšana Viņa asinīs, grēku piedošana pēc Viņa bagātās žēlastības, kurā Tas pārpilnībā mūs apveltījis ar visu gudrību un atziņu, atklādams mums Savas gribas noslēpumu pēc Sava labā nodoma, kuru Tas, laikiem piepildoties, bija apņēmis novest līdz galam, visu apvienojot zem vienas galvas – Kristus, gan to, kas debesīs, gan to, kas virs zemes. Viņš ir tas, ar kura gādību arī mēs esam kļuvuši par mantiniekiem, kas pēc Viņa nodoma – Viņš visu vada pēc Sava gribas lēmuma – bijām izredzēti.”* Atklāsmes Grāmata 13:8: *“Un to (sātānu) pielūgs visi, kas dzīvo virs zemes, kuru vārdi nav rakstīti kopš pasaules radīšanas nokautā Jēra Dzīvības Grāmatā.”* Taču kļūt par šīs Dzīvības līdzdalībnieku nebija iespējams un nebūtu iespējams citā veidā, kā tikai un vienīgi caur “Dievu skatītu miesā”. Tā bija daļa no Viņa mūžīgā un iepriekšnolemtā mērķa. Šis plāns kalpoja tam, lai cildinātu Viņa augsto žēlastību. Tas bija Atpestīšanas plāns. Tas bija Glābšanas plāns. Tagad klausieties uzmanīgi. “Tā kā Dievs ir Glābējs, Viņam bija nepieciešams izraudzīt cilvēku, kuram būs vajadzīga glābšana, lai piešķirtu pamatojumu un mērķi Pats Savai eksistencei.” Tā ir simtprocentīga patiesība, un to apstiprina ļoti daudzas Rakstu vietas, arī šis trāpīgais pants no Vēstules Romiešiem 11:36: *“No Viņa, caur Viņu, uz Viņu VISAS LIETAS. Viņam lai GODS mūžīgi! Āmen.”* Cilvēks nevarēja tā uzreiz atnākt un baudīt no šī Dzīvības Koka, kurš bija dārza vidū. Šī Koka Mūžīgajai Dzīvībai visupirms bija jāklūst par miesu. Pirms Dievs varēja piecelt un izglābt grēcinieku, bija jābūt grēciniekam, kuru piecelt un izglābt. Cilvēkam bija jākrīt. Šai krišanai, kuras realizētājs bija sātans, bija vajadzīga miesa, caur kuru šī krišana varētu notikt. Arī sātānam vajadzēja atnākt caur miesu. Taču, lai īstenotu krišanu, sātans nevarēja atnākt caur cilvēka miesu, līdzīgi kā Kristus atnāca cilvēka miesā, lai atjaunotu kritušo. Taču tur bija kāds dzīvnieks, čūska, tik līdzīgs cilvēkam, ka sātans varēja piekļūt šim zvēram, un caur šo zvēru viņš tika klāt cilvēka miesai un panāca šo krišanu, šādi injicējot sevi cilvēku dzimumā; tāpat kā Jēzus reiz atnāca un injicēja Sevi cilvēku dzimumā, cilvēku ķermeņos līdz pat augšāmcelšanās mēram, kad mums būs ķermeņi, līdzīgi Viņa apskaidrotajam ķermenim. Tādējādi Dieva pieļautais šajā dārzā, bija Viņa iepriekšnolemtais plāns. Kad sātans bija īstenojis to, kas bija nepieciešams Dieva nodomam, tad cilvēks vairs nevarēja piekļūt šim Dzīvības Kokam dārzā, protams, ka nē. Vēl nebija pienācis laiks. Taču tika paņemts dzīvnieks (Šo krišanu taču izraisīja dzīvnieks, vai ne? Lai tad tiek atdota dzīvnieka dzīvība!) uz izlietas tā asinis, un tad Dievam ar cilvēku atkal atjaunojās attiecības. Pēc tam bija jāpienāk dienai, kad Dievs atnāks miesā; un caur Savu pazemošanos Viņš atjaunos kritušo cilvēku un padarīs viņu par Mūžīgās Dzīvības līdzdalībnieku. Kad jūs to redzat, jūs varat saprast šo “čūskas sēklu”, un saprast, ka tas nebija ābols, ko Ieva apēda. Nē, tā bija cilvēces deģenerācija, ko atnesa sēklas sajaukšanās.

Es zinu, ka, atbildot uz vienu jautājumu, tūdaļ uzrodas nākošais; un cilvēki man jautā: “Ja jau tā bija Ieva, kas šādi krita, ko tad izdarīja Ādams, jo Dievs taču vaino Ādamu?” Atbilde ir ļoti vienkārša. Dieva Vārds ir ierakstīts debesīs kopš mūžīgiem laikiem. Pirms vēl bija radīts pirmais kosmiskais puteklis, tur jau bija šis Vārds (Dieva likums) – PRECĪZI TĀDS, KĀ TAS IR UZRAKSTĪTS MŪSU BĪBELĒ. Un tā, Vārds mums māca, ka, ja sievietē atstāj savu vīru un aiziet ar citu vīrieti, tad viņa ir laulības pārkāpēja, un viņa vairs nav precēta, un vīrs viņu atpakaļ nevar pieņemt. Šis Vārds bija patiesība Ēdenē, tāpat kā tas bija patiesība arī tad, kad Mozus to ierakstīja bauslībā. Šis Vārds nevar izmainīties. Ādams pieņēma Ievu atpakaļ. Viņš ļoti labi zināja, ko viņš dara, tomēr viņš vienalga to izdarīja. Ieva bija daļa no viņa, un Ādams bija gatavs uzņemties viņas vainu. Viņš neatlaida viņu. Tādā veidā Ieva kļūva grūta no Ādama, viņš zināja, ka tā notiks. Viņš precīzi zināja, kas notiks ar cilvēci, un viņš pārdeva cilvēci grēkam, lai varētu paturēt Ievu, jo viņš viņu mīlēja.

Un tādā veidā piedzima šie divi dēli. Dēli, kuriem būtu jāklūst par tēviem cilvēcei, kura jau bija samaitāta. Un kāda par viņiem ir liecība? Izlasīsim to Jūdas vēstules 14. pantā: *“Arī Ēnohs, septītais pēc Ādama, pravietoja...”* Ēnoha raduraksti atrodas 1. Mozus grāmatas 5. nodaļā. Tur šis ciltskoks ir aprakstīts šādi: 1. Ādams, 2. Sets, 3. Ēnošs, 4. Kanaāns, 5. Mahalaleēls, 6. Jareds, 7. Ēnohs. Pievērsiet uzmanību tam, ka Kains nav pieminēts. Ādama līnija iet caur Setu. Ja Kains būtu Ādama bērns, tad likums par pirmdzimtības tiesībām būtu devis Kainam tiesības būt šajos radurakstos. Tāpat ir uzmanīgi jāņem vērā, ka Mozus 1. grāmatā 5:3 ir teikts: *“Un Ādamam bija simts trīsdesmit gadi, un viņš dzemdināja dēlu, pēc savas līdzības, pēc sava izskata, un viņš nosauca tā vārdu: Sets.”* Nekur nav teikts, ka Kains bija pēc Ādama

līdzības, bet viņam būtu bijis tādām jābūt, ja viņš būtu Ādama dēls, jo vairošanās likums nelokāmi apgalvo, ka ikviens rada pēc savas līdzības. Tāpat mums ir jāuzticamies faktam, ka abos radurakstos no 1. Mozus grāmatas un Lūkas Evaņģēlija Kains neparādās. Ja Kains būtu Ādama dēls, tad kaut kur par viņu būtu pateikts, ka "Kains, kurš bija Ādama dēls, kurš bija Dieva dēls". Par to nekas nav teikts, jo to NEVAR pateikt.

Protams, pētnieki jau sen runā par divām cilvēka radurakstu līnijām, no kurām viena bija dievbijīgo līnija, kas sākas ar Setu, bet otra – bezdievju līnija, kuru iesāka Kains. Un dīvaini, bet fakts, ka šie paši pētnieki mums nekad nav pastāstījuši, kā tas var būt, ka Kains bija tāds, kāds viņš bija, kamēr Ābels un Sets bija no šīs garīgās, dievbijīgās līnijas. Faktiski, tieši Kainam būtu vajadzējis būt garīgam, bet Ābelam mazāk garīgam, bet Setam vēl mazāk un tā tālāk ar katru nākošo, jo katra sekojošā paaudze vienmēr ir attālinājusies arvien tālāk no Dieva. Taču nē, Kains sevi parāda tik negantu, kāds nav bijis neviens cits līdz šim attēlotais cilvēks, jo viņš varmācīgi pretojas Dievam un Vārdam.

Tagad iegaumējiet, lūk, ko: Svētie Raksti nespēlējas ar vārdiem. Pilnīgi viss, kas atrodas šinī Liecībā, tur atrodas tāpēc, lai to ieraudzītu svaidītās acis. Tas atrodas tur ar kādu mērķi. Šajā Vārdā ir teikts, Pirmā Mozus grāmata 3:20: "*Un cilvēks nosauca savas sievas vārdu: Ieva, jo viņa bija visu dzīvo māte.*" Taču nekur Rakstos nav teikts, ka Ādams ir visu dzīvo tēvs. Ja jau 1. Mozus 3:20 nesatur šādu apslēptu jēgu, tad kāpēc gan būtu jāpiemin, ka Ieva ir visu māte, bet par Ādamu nav teikts ne vārda. Lieta tāda, ka, lai arī Ieva bija visu dzīvo māte, Ādams nebija visu dzīvo tēvs.

1. Mozus grāmata 4:1 Ieva teica: "*Es esmu ieguvusi zēnu ar Tā Kunga palīdzību.*" Viņa nesaka, ka Kaina tēvs ir Ādams. Taču 1. Mozus grāmata 4:25 viņa saka: "*...jo Dievs man ir nozīmējis CITU sēklu ĀBELA VIETĀ, jo viņu nokāva Kains!*" [Jaunā Latv. Bībele: "*...jo Dievs deva man CITU pēcnācēju ĀBELA VIETĀ, jo viņu nokāva Kains!*"–Tulk.] Viņa nesaka, ka Dievs ir DEVIS viņai citu sēklu – tas būtu bijis Kristus, jo Viņš ir DOTS. Bet šis dēls, Sets, tika NOZĪMĒTS Ābela vietā. Viņa atzīst savu dēlu, kurš atnāca caur Ādamu; tagad viņa neatzīst Kainu, jo viņš atnāca caur čūsku. Kad viņa saka "CITU SĒKLU Ābela vietā", tad viņa saka, ka Kains atšķīrās no Ābela, jo, ja viņi būtu no viena un tā paša tēva, tad viņai būtu vajadzējis teikt: "Man ATKAL [VĒLREIZ] ir iedota SĒKLA."

Es neticu visam, ko es lasu, taču tas patiešām ir interesanti, kas ir rakstīs žurnāla "Life" 1963. gada 1. marta numurā. Šajā rakstā psihiatri stāsta tieši to, par ko mēs tagad runājam. Es saprotu, ka ne jau visi psihiatri ir vienisprātis, taču te nu tas ir: šīs bailes no čūskām ir nevis apzināta, bet gan neapzināta riebuma reakcija. Ja tās būtu dabiskas bailes, tad cilvēki tikpat apburti stāvētu arī pie gorillu vai lauvas krātiņa. Cilvēku zemapziņas domas ir tās, kas liek viņiem nenolaist savu skatienu no čūskām. Šis čūsku valdzinājums ir neapzināti seksuāls. To, ka tā ir bijis visos gadījumos, var redzēt, skatoties uz cilvēkiem, kuri paaudzi pēc paaudzes pārdzīvo vienu un to pašu. Čūskas vienmēr ir bijušas un vienmēr būs atbaidoši pievilcīgas. Čūskas tēls vienmēr ir simbolizējis to, kas vienlaicīgi ir *labs un ļauns*. Tas ir bijis falla simbols visos laikmetos. Precīzā saskaņā ar Ēdenes Dārza aprakstu, mēs redzam čūsku kā kaislīga ļaunuma iemiesojumu.

Teju vai visā pasaulē, dažādo necivilizēto cilšu vidū, čūska saistās ar seksu, un to bieži pielūdz tieši saistībā ar to. Seksoloģijas pētījumi min daudzus piemērus. Un tā, man gribētos zināt, no kurienes šīs tautas to ir ņēmušas, ņemot vērā, ka šie cilvēki ir neizglītoti un nekad nav lasījuši Bībeli. Taču tāpat kā visā pasaulē ir zināms stāsts par plūdiem, tāpat ir zināma arī šī patiesība par cilvēka krišanu. Viņi zināja, kas toreiz notika Ēdenē.

Lūk, kāds man tagad uzdos šo jautājumu: "Vai tad Dievs teica Ievai, lai viņa uzmanās no čūskas, lai čūska viņu nepavedinātu? Tagad ieklausieties: Dieva pienākums nebija stāstīt par to, kas notiks. Vienkārši izprotiet pašu šī stāsta būtību. Viņš gluži vienkārši deva Vārdu. Viņš aizliedza baudīt no ZINĀŠANĀM [Latv. Bībelē "ATZĪŠANAS"]. Baudiet no DZĪVĪBAS. DZĪVĪBA BIJA DIEVA VĀRDS. VISS PĀRĒJAIS, KAS NEBIJA DIEVA VĀRDS, BIJA NĀVE. Viņa pieļāva, ka tika izmainīts VIENS VĀRDS, un tieši tad sātans viņu ieguva. Dievs būtu varējis pateikt: "Neplūc no kokiem vairāk augļu, kā vari apēst." Sātans varētu pateikt: "Klausies, tas ir ļoti pareizi. Redzi, ja tu noplūksi pārāk daudz, tad tie sapūs. Taču, lūk, ir viena metode, kā uzglabāt šos augļus, un tu vari plūkt, cik vien vēlies. Tā ka redzi, tu vienlaicīgi vari darīt pēc sava prāta un pēc Dieva prāta." Tieši šeit velns būtu viņu dabūjis. Kas vainīgs VIENA bauslības punkta pārkāpšanā, tas ir pārkāpis VISU bauslību. Nespēlējieties ar šo Vārdu. Tieši tas arī notika Efezas Periodā pirms tas beidzās apmēram m.ē. 170. gadā.

Un kādus augļus šis koks deva? Šis Zināšanu [Atzīšanas] koks deva nāvi. Kains nokāva savu brāli Ābelu; ļaunais nokāva taisnīgo. Tas kļuva par šablonu. Šis šablons saglabāsies, līdz pilnīgi viss tiks atjaunots, kā tas ir pateikts caur praviešiem.

Šis Zināšanu [Atzīšanas] koks radīja gudrus cilvēkus, slavenus cilvēkus. Bet viņu ceļi ir nāves ceļi. Dieva ļaudis ir vienkārši, taču viņi tiecas pēc garīgā, tiecas pie Dieva un dabas, klusībā un mierā apstrādā zemi, vairāk interesējas par patiesību, nevis par labklājību. Čūskas sēkla [pēcnācējs] ir atnesusi lielisku tirdzniecību, apbrīnojamus izgudrojumus, taču tam visam līdzī iet nāve. Viņu šaujampulveris un atombumbas nogalina karos; bet miera laikā viņu mehāniskie izgudrojumi, tādi kā automašīna, nogalina pat vairāk cilvēku, nekā nemiera laikos to dara kara tehnikas izgudrojumi. Nāve un iznīcināšana – tādi ir viņu pūliņu augļi.

Taču viņi ir reliģiozi. Viņi tic Dievam. Viņi ir tādi paši kā viņu tēvs, velns, un kā viņu priekštecis – Kains. Tie abi ticēja Dievam. Viņi iet uz baznīcu. Viņi sajaucas ar taisnajiem tā, kā nezāles sajaucas ar kviešiem. Šādi darot, viņi samaitā un rada Nikolaītu reliģiju. Viņi izplata savu indi, kā vien var, lai iznīcinātu Dieva sēklu tāpat, kā Kains nogalināja Ābelu. Dieva bijības nav viņu acu priekšā.

Taču Dievs nepazaudēs nevienu no Savējiem. Viņš pasargā viņus pat nāvē un ir devis solījumu, ka Viņš viņus augšāmcels beidzamajā dienā.

NOBEIGUMS

“...tam, kas uzvar, Es došu ēst no Dzīvības Koka, kas ir Dieva paradīzē.” Cik saviļņojoša doma! Šis Dzīvības Koks Ēdenes Dārzā, pie kura bija liegta pieeja Ādama krišanas dēļ, tagad tiek dāvāts tam, kurš uzvar. Sargājošā ķeruba liesmojošais zobens ir iebāzts makstī. Taču tas neatgriezās makstī, pirms tā asmens netika slacīts ar Jēra asinīm. Nedaudz aizdomāsimies par šo patiesību, kamēr mēs izskatām, kāpēc Ādamam un viņa pēcnācējiem šis Koks bija liegts, bet tagad no jauna ir pieejams.

Dieva nodoms attiecībā uz Savu radību, cilvēku, ir, lai tas izpaustu Viņa Vārdus. Iesākumā Ādamam bija dots Dieva Vārds, lai dzīvotu saskaņā ar to. Un dzīve, kas ir saskaņā ar Vārdu, nozīmētu, ka šis Vārds ir izpaužies. Tā tas ir, vai ne? Bet vai Ādams dzīvoja saskaņā ar šo Vārdu? Nē, jo viņam bija jādzīvo no KATRA Vārda, bet viņam neizdevās ņemt vērā *katru* Vārdu. Pēc tam atnāca Mozus. Cik varens un stiprs bija šis vīrs! Tomēr arī viņam neizdevās dzīvot no katra Vārda, un šis pravietis, kurš simbolizēja to gaidāmo Vareno Pravieti, nespēja dūsmās pakļauties Vārdam. Un bija arī Dāvids, šis varens Israēla ķēniņš, vīrs pēc Dieva sirdsprāta; viņš pievīla, krizdams laulības pārkāpšanā, kad tika kārdināts. Taču galu galā, kad laiks bija piepildījies, atnāca Viņš, šī Galva, Jēzus, Kuram arī bija jātiec kārdinātam, lai pārbaudītu, vai Viņš dzīvos ar IKKATRU Vārdu, kas iziet no Dieva mutes. Šeit sātam nonāca strupceļā, jo bija atnācis Tas, Kurš dzīvoja saskaņā ar “Stāv rakstīts”, un šis Dieva Meistardarbs uzvarēja, atspoguļodams Dieva Vārdu. Pēc tam šis apstiprinātais Pilnīgais Cilvēks tika atdots uz krusta kā Pilnīgais Dieva Jērs pilnīgam upurim. Un uz šī “koka” Viņš uzņēma nāves brūces, lai mēs, pateicoties Viņa nopelniem un Viņa dēļ, varētu ēst no Dzīvības Koka, un tad šī par brīvu dāvātā Dzīvība padarītu mūs spējīgus uzvarēt un izpaust Dieva Vārdu.

Un tagad šiem Dieva Dēliem, kuri caur Viņu uzvar, ir dāvāta privilēģija būt Dieva paradīzē un pastāvīgas attiecības ar Jēzu Kristu. Vairs nekad viņi netiks no Viņa nošķirti. Kur ies Viņš, turp ies Viņa līgava. Ar Saviem iemīļotajiem Viņš dalās visā, kas Viņam pieder, kā ar līdzmantiniekiem. Viss apslēptais atklāsies. Viss neskaidrais kļūs skaidrs. Mēs atzīsim tā, kā mēs paši esam atzīti. Un mēs būsim līdzīgi Viņam. Tāds ir mantojums uzvarētājam, tam, kurš ir uzvarējis ar Jēra asinīm un ar liecības Vārdu par Jēzu Kristu.

Kā mēs ilgojamies pēc tās dienas, kad visi šie līkloču ceļi tiks iztaisnoti, un mēs būsim kopā ar Viņu, uz visiem laikiem! Lai pasteidzas šīs dienas atnākšana, bet mēs lai steidzamies būt paklausīgi Viņa Vārdam, šādi pierādot, ka esam cienīgi būt Viņa godības līdzdalībnieki.

“Kam ausis, tas lai dzird, ko Gars saka draudzēm.” Cik tas ir traģiski, ka šis pirmais periods nepaklausīja Garu! Tā vietā tas paklausīja cilvēku. Taču pateicība Dievam – pēdējā periodā celsies kāda grupa, pēdējās dienas Patiesā Līgava, un viņa būs paklausīga Garam. Pateicoties tīrajam Vārdam, šajā necaurredzamās tumsas dienā atgriezīsies gaismā, un mēs atgriezīsimies pie Vasarsvētku dienas spēka, lai sagaidītu atgriežamies Kungu Jēzu Kristu.